

ALBERT SWANN

© Charlie Greenberg, 2017

ISBN: 978-80-88091-41-7

Vydavatelství Charlie Greenberg

Jména postav a organizací jsou smyšlená. Děj knihy se nezakládá na skutečných událostech. Autor nenese odpovědnost za jakékoliv činy napodobující události z této knihy.

Albert Swann je australským velvyslancem ve studeném Stockholmu. Je skvělý diplomat, obratně zvládající lži druhých a přetvářku na mistrovské úrovni. Večer však nechodí na večírky sprátelených ambasád popíjet drinky a otupovat hrany mezinárodních vztahů. Vydává se do centra dění utrpení, bolesti a traumat žen, které se samy nemohou bránit. Vyhledává příští oběti krutých a vynalézavých násilníků, aby je zastavil, než dojde k nejhorsšímu. Albert je nelítostný, nevybíravý a neúplatný. Dává ženám možnost oplatit násilníkům krutost a následně jim umožní nepozorovaně zmizet.

Kdybyste ho náhodou potkali, zaujmou vás jeho svérázné názory na spravedlnost a zákon. Nepřehlédnete ani jeho oddanost svému cíli. Když sáhnete do jeho lednice, najdete v ní otevřenou lahev whiskey, někde v bytě pistoli s tlumičem, slušivé brýle s kamerou a nepřeberné množství oblečení pro ženy, které ještě nikdo nenosil.

Kdybyste se ho zeptali, proč to dělá, odpověděl by vám, že nesnáší násilí. A kdybyste se zeptali, proč sám násilí vytváří, odpověděl by vám, velmi pohotově, že on trpí pár minut, zatímco ženy, které nemají na výběr, budou bez jeho pomoci trpět celý život.

Stojí za to trpět chvíli, abychom zabránili zlým věcem,
které se díky nám nestanou? A je to naše volba nebo
povinnost?

...než si rozmyslíte odpověď, přečtěte si příběh
Alberta Swanna.

Aina	7
Tilda	20
Hilga	26
Silvie	36
Karin	40
Sandra	58
Vilma	67
Ruth	73
Laura	87
Amanda	109
Rita	117
Agnete	133
Justina	158
Nora	176
Claire	184

Aina

Rád sedával vzadu, kam světlo z jevištních světel nenabízelo žádný výhled účinkujícím. Roztomilý kabaret amatérů v básnění byl jednou z mála věcí, která na chladném severu prohřeje na kost prochladlé tělo. Zvláště, když na takovou zimu nebyl zvyklý.

Albert Swann byl na velvyslance mladý, sotva přesáhl třicítku. Na krátko střižené vlasy nepodléhající strojené módě vyholování na boku a přehazovačky s mohutnou voskovanou vlnou, tmavé klidné oči, sympatický nos s malou bambulkou na konci a plné, věčně okousané rty obrostlé strništěm přitahovaly pohledy dam jako čich včel na zmrzlinu. Vždy elegantně oděný v dlouhém dvouřadém kabátu s koženými rukavicemi, nedbalými džíny a precizně naleštěnými botami stálo za shlédnutí. Jiné muže iritoval jeho stoický klid prokládaný mrazivým humorem bez emocí, ženy se mohly zbláznit z jeho lehké chůze rýsující vysportovanou postavu.

Potlesk přerušil zábavné vystoupení mladého muže, pracujícího pro jednu z těch velkých společností s názvem složených z písmen, protože napsat celé jméno bylo příliš neohrabané a nikdo by si to nepamatoval. Na pódium přišla milá něžná dívčina s kudrnatými vlasy a hlasem měkkým, že by si na něm mohlo publikum klidně ustlat a vyspat se dorůžova. Přednášela svou báseň, nutno podotknout naivní a krajně nedospělou, což Albertovi vykouzlilo úsměv na rtech. Bez velkého přemýšlení nad obsahem se nechal konejšit

působem nevinátka a do amatérsky roztržitého rytmu básně si pohupoval nohou.

„Milé,“ pomyslel si, když báseň skončila mladá kráska s kudrnatými vlasy a růžovými líčky od studu, který musela překonat.

Potlesk byl zdaleka největší a hvízdání publika se na chvíli stalo stejně nesnesitelným jako vuvuzely na světovém šampionátu. Moderátor jí předal cenu pro vítěze, představil ji jako Aina a její introvertní srdce se mohlo červenáním na tvářích rozskočit do všech stran. Její bezbrannost a čistota přiměly Alberta pohlédnout na hodinky. Jeho luxusní chronografy od švýcarského hodináře vyrobené na míru ukazovaly půl jedenácté večer. Stockholm už mnoho hodin halila tma.

Událost amatérských básníků skončila. Davy se pomalu vydaly pro kabáty, bundy, šály, čepice, rukavice a další ochranné vrstvy před nesnesitelnou zimou.

Velvyslanec Swann zůstal sedět v zadních řadách a vyčkával, než se ostatní vykodrcají, pošlapou si nohy, slušně se navzájem omluví a potom se znovu pošlapou. Měl dostatek času, aby stihl svůj noční program.

Aina se mezitím na jevišti objímala s dalšími amatérskými básníky, kteří jí gratulovali a snažili se ji přesvědčit, aby s nimi ještě povečeřela a že ji potom někdo vezme domů nebo jí zaplatí taxík.

V šatně bylo za deset minut volno. Jeho kabát s rukavicemi, šálou a mahagonovou elegantní hůlkou byly poslední, které čekaly na vyzvednutí. Nervózní šedesátnice mu oproti lístku

vydala ošacení a neodpustila si vlezlou poznámku o opozdilých mladících, kteří si myslí, že na ně čeká celý svět. Albert se usmál, poděkoval, popřál hezkou noc a opustil budovu.

Mrazivý vzduch vdechoval ještě chvíli, než se ukázala parta umělců vyrazějících ze dveří u zákulisí. Mimo Aina se všichni vydali směrem k nejbližší restauraci. Jen kudrnatá vítězka zamířila na druhou stranu směrem k parku Humlagarden. Albert nepozorovaně vyrazil stejným směrem.

Přeběhla přes silnici a vstoupila do parku, kde v noci kamerový systém příliš dobře nefungoval. Nebylo pořádně nic vidět a i kdyby, rozeznat dva sebevíc rozdílné lidi bylo zcela nemožné.

Velvyslanec Swann sledoval, jak děvče nervózně popobíhá parkem, ohlíží se a spěchá. Držel se v dostatečné vzdálenosti, aby jej neviděla. Pokud by přesně Aina věděla, kudy kráčí, měla by šanci jej zahlédnout, strach z nočního přeběhu parkem byl však proti ní. Měla si raději vzít taxík.

„Há,“ ozval se hlas muže s jižanským zabarvením hlasu. „Krásná, krásná.“

Aina předstírala, že muže nevidí. Rychlými kroky se snažila jej obejít. Silné paže černocho ji chytily okolo pasu a přitáhly k sobě. Pevně jí sevřel zápěstí jednou dlaní, zatímco druhou rukou jí vrazil ránu, že málem omdlela. Subtilní a éterická Aina neměla šanci se vysmeknout. Cítila, jak jí ze rtů teče krev. Aby nezačala křičet, chytil jí muž ústa dlaní, takže ucítila pach tabáku a alkoholu. Dlaň vystřídal páchnoucí roubov. V tu chvíli se málem dokázala vysmeknout. Ucítila však chlad nože

na svém krku. Ostří se jí nešikovností násilníka zařezalo pod kůži. Krev začala sátat.

Chtěla se bránit, ale neměla jak. Muž ji stáhl do křoví, kde z ní začal rvát sukni. Pokaždé, když se snažila vysmeknout, dostala ránu pěstí do tváře. Zemdlenou a pobitou Ainu černoch zalehl, že se nemohla hýbat a bránit. Sukně, silonky a spodní prádlo rozřezal nožem. Byl tak nadržžený, že svou nešikovností pořezal a pobodal kůži Ainy i v klíně. Obnažená a znásilněná bezbranná dívka se začala modlit k Bohu. Plakala a hekala do roubíku. Krev ze rtů a nosu se řinula od bolestivých ran. V klíně, na bříše a na stehnech cítila bodné a řezné rány.

Silák jí rukou přešel chloupky slepené krví v klíně a neudržel se slastnému mlasknutí. Rychle si stahoval kalhoty, aby své testosteronem napumpované dílo dokončil. Aina zavřela oči. Už cítila, že každou vteřinou přijde hrůzný zážitek, který už nikdy nevymaže ze své paměti. Nejhorší chvíle života, bolestivá jizva na jemné duši, kterou už nikdo nikdy neuzdraví.

Černoch však nepokračoval, ztuhl. Aina pootevřela oči, když cítila, že v klíně není nažhavený přistěhovalec, nýbrž měkká deka.

„Aina, že?“ zeptal se klidný Albert.

„A-ano,“ zakoktala, když si otírala slzy a snažila se pochopit, kdo je její zachránce. Ve tmě mu nebylo vidět do tváře.

„Zakryjte se dekou a postavte se prosím, takhle ležet v parku vám akorát přivodí angínu.“

Aina vstala. Snažila se roztrhané oblečení nasoukat kam patří, aby měla aspoň trochu pocit, že není nahá. Černoch ležel na zemi svíraje své koleno. Hekal bolestí do zmrzlé trávy parku.

„Co se mu stalo?“ nechápala dívka.

„Představte si,“ začal nehledě na otázku Ainy Albert. „Že by vás teď opravdu znásilnil, že byste neměla na výběr. A kdybyste šla na policii, tyhle kamery v okolí nic pořádného nevidí, takže by vám ani nikdo nepomohl. Jsme navíc v křoví. Jaké by bylo žít s touhle bolestí na duši?“

Aina se postavila vedle Alberta. Prohlížela si sténajícího černocha. Sahala si na řezné rány a na potlučený obličej, který otékal. Násilník nemohl utéct. Držel se za koleno a vzlykal jako malá holka.

„Co myslíte, Aino?“ zeptal se jí tiše. „Už to nikdy neudělá? Už nikdy nepůjde v noci do parku a nebude sledovat mladou krásnou dívku, aby jí udělal to, co vám? Aby ji bil, řezal nožem, a nakonec bezostyšně znásilnil?“

„Nevím.“

Albert se sehnul ke sténajícímu přistěhovalci. Ze země zvedl dlouhý nůž.

„Víte, co by s tím nožem udělal, kdybyste se příliš bránila?“ pokračoval v otázkách a vysvětlování Albert. „Strčil by vám ho pod krk, až by nařízl kůži. Jako to udělal vám. Měla byste obrovský strach, přestala se bránit. Pokud ne, dostala byste klidně pěstí, zlomil by vám klidně nos. Je to tak, pane?“ zeptal se černocha.

Brečící hromotluk přikývl na souhlas.

„Vidíte, Aino? A on to opravdu udělal. K čemu by došlo po aktu násilné hormonů napěchované rádobý lásky?“

Černoch kýval na nesouhlas. Nechtěl odpovídat.

Albert s ledovým klidem hrot hůlky zarazil do bolestivého kolena. Černoch vykřikl bolestí.

„Mlčet nebo zabít. Vědět, kde ty bydlíš,“ sípal bolestivě špatnou angličtinou.

„Věděla jste, že o více než osmdesáti procentech znásilnění se vůbec neví, Aino? Právě proto, že přistěhovalci, jako je tenhle, mají velké nože a sem tam někoho opravdu podříznu, že ano?“

Afričan se snažil předstírat, že ne. Z jeho vyděšeného výrazu bylo zcela jasné, že i on už něco takového udělal. Dívka okamžitě pochopila, že mohla být surově znásilněná, a nakonec by ji tady i zbavil života.

„Máte jedinečnou možnost, Aino,“ vyzval ji Albert. „Můžete tady pánovi jeho laskavosti oplatit. Můžete mu udělat cokoli budete chtít a nebude se moct bránit. Stejně jako vy. Zdá se vám to fér?“

„Oko za oko a zub za zub?“ zeptala se Aina nevěřicně. „Ale vy jste mne zachránil. Proč nezavoláme policii?“

„Za pokus o znásilnění dostane tak tři roky, za dobré chování půjde ven za dva. Víte kolik takových jako on tady běhá. Budou vás hledat.“

„Proč se to muselo stát mě?!“ naštvala se Aina.

„Vidíte tu nespravedlnost?“ zeptal se nespokojeně Swann. „On vás chce znásilnit, ublížil vám a vy z toho máte mít

problémy na celý život. Je to spirála, ze které se jen stěží dostanete ven. Jediná cesta je vzít do rukou spravedlnost.“

„Co mám dělat?“ zeptala se bezradná Aina. „Když mu udělám něco já, chytanou mě.“

„A kdo vás chytne? Vážně vás budou stíhat za to, že jste se bránila při znásilnění?“

Nejste ani první ani poslední žena, které se zastanu před takto hrozným činem. Lidi, jako je on budou dál ničit životy ženám, jako jste vy.“

Černoch hekl a chtěl se postavit na nohy. Albert jej zaobleným koncem hole, vážícím dobrý kilogram, hbitě praštil do roztržitého kolene. Muž se skácel na zem v bolestivých mukách.

Aina se neudržela a kopla do černocha ležícího na zemi. Ulevila si hned několikrát, než ji Albert zastavil.

„Proč z toho nemám špatný pocit?“ zeptala se nechápavě Aina.

„Protože jste právě poznala, milá Aino, spravedlnost. Teď dokončíme dílo.“

„Nebudeme volat policii? Nebo doktora, nebo...“

„Dejte tomu čas,“ vyzval ji Albert a otočil se na bolestí zemdlého násilníka, jak lapal po dechu. „Narovnej se.“

Muž rozhodně netoužil po další bolesti a úderech do kolene. S velkou námahou a slzami v očích se narovnal.

„Skoro by vám ho bylo až líto, ne?“ zeptal se Albert.

„Na to zapomeňte,“ řekla rozhodně Aina.

„Výborně. Tady jsou pouta, baterka a lihový fix. Tvořte dle uvážení.“

Aina hned pochopila. Afričanovi se podlamovala kolena bolestí, takže s ním nebylo tolik práce. Zůstal připoutaný ke stromu, a protože Ainu téměř znásilnil, měl spadené kalhoty ke kotníkům. K tomu jej silně ozařovala baterka, takže při troše snahy jej uvidí každý kolemjdoucí. Na břicho mu napsala velkým tiskacím písmem, „znásilňuji nevinné ženy.“

„Teď půjdeme pryč, ošetříme vás a zlikvidujeme vše, co by vás mohlo s touhle situací spojit,“ vyzval ji Albert.

„Dobře, jdeme,“ souhlasila Aina.

Než vyšli z křoví společně směrem k zastávce, podal jí Albert kapesník, aby si otřela krev z tváře. Aina si zakrývala obličej, aby ji kamery nemohly vidět. Nastoupili společně do autobusu a celkem čtyřikrát přesedli, než přišli do bytu velvyslance Swanna. Byl jako prázdný, bez televize, bez další elektroniky. Jen sedačka, kuchyně, oddělená toaleta s koupelnou, kam ji vzal ošetřit a malá ložnice. Levný a nepřilíš prostorný byt.

Sundal si klobouk a kabát. Zavěsil je na věšák a obrátil se čelem k Aině v potrhaných šatech. Viděla mu do tváře, ve které byl vidět smutek. Vypadal jako duch, jako by vstal z mrtvých. Sáhl do lednice pro lahev whisky a nalil si dvojitého panáka. Vypil jej na ex.

„Tak se na to podíváme,“ řekl Aině a ukázal jí, aby šla do koupelny. „Ve skříňce vpravo dole jsou náplasti, dezinfekce a obvazy. Ve skříňce naproti jsou ženské šaty všech velikostí a barev. Vezměte si, co se vám bude líbit.“

„Kdo jste a proč to děláte?“ ptala, se, když mu vracela látkový kapesník se zaschlou krví.

„Nesnáším násilí,“ odpověděl tiše. „Nesnáším, jak si lidi ubližují, jak podléhají svým touhám a jsou ochotní druhým ničit život.“

„Tak proč jste mi pomohl?“ nechápala Aina. „A kde jste vzal pouta, baterku a fixu na procházce parkem?“

Albert vytáhl z kabátu pistoli s tlumičem a položil ji na stůl před sebou. Koutkem oka se podíval po zachráněné dívce.

„Někdy věci nejdou tak dobře, jako dnes,“ opět řekl zcela mimo otázku dívky.

„Posloucháte mě vůbec?“

„Jistě, že ano,“ odpověděl ledově a zhroutil se do židle u stolu. „Víte, jaký je rozdíl mezi zákonem a spravedlností?“

„Žádný?“

„Chyba,“ hlesl Albert a odpověděl na jednu z předchozích otázek. „Jsem Albert Swann a jsem velvyslanec Austrálie ve Švédsku.“

Aina se na něj dívala, že nechápe, proč mluví tak zmateně.

„Ach jistě, ten rozdíl,“ zasmál se krátce a nuceně Albert. „Zákon by bylo zavolat policii, když jsem vás zastihl. Toho chlapa odsoudí na tři roky, za dva ho pustí pro dobré chování a on si vás najde a zabije vás. Nebo to udělá někdo z jeho přistěhovalecké rodiny z Afriky.“

Spravedlnost, je toho násilníka zostudit a vyvolat v něm strach. Strach, že každá další žena v parku bude stejná léčka a on to schytá stejně, nebo hůř. Dostal to, co si zasloužil a hned na místě svého činu.“

Kudrnatá dívka, na kterou pomalu dopadal stres a podivný vnitřní tlak, že násilníka skutečně bila, vzala lahev whisky a dala si tři pořádné hlty alkoholu.

„Aha,“ hlesla potom. „Co se mou bude teď?“

„Dělám právě tohle, protože je to jediná spravedlivá cesta, jak zabránit komukoliv ubližovat ženám a ničit jejich jemné duše. Strach je mocný nepřítel a nedocenitelný spojenec.“

„Jste podivín, Alberte,“ řekla a otočila se ke koupelně.

Otřela si tvář od krve před zrcadlem. Vypadla hrozně. Ošetřila řezné rány. Některé vypadaly hluboké a uniklo z nich mnoho krve, ale překvapivě byly mělké. Jiné zase nekrvácely skoro vůbec, a přitom sahaly hluboko pod kůži. Tohle byl případ zvláště ran v klíně. Otřásla se hrůzou a nechutí, když si vybavila zvrácené mlasknutí testosteronem nabuzeného násilníka. Dezinfekce páčila jen u prvních ran, u dalších si zvykla. Zalepila se mnoha náplastmi, kterých měl velvyslanec Swann obrovské zásoby. Měla strach, že nos bude mít zlomený, nakonec však usoudila, že je spíš naražený. Popraskané rty byly oteklé. Vybavila si bolestivé rány pěstí.

V šatně našla tričko s dlouhým rukávem velikosti S tmavé barvy, k tomu s vybrala tmavé kalhoty. V polici se spodním prádlem si vybrala, pro svůj klid na duši, vysoké kalhotky, jako nosívaly babičky. Podprsenku si nechala svou.

Když se vrátila vedle, seděl Albert u pracovního stolu a tvář mu ozařoval monitor laptopu.

„Chcete se podívat na své dílo?“ zeptal se, když otočil počítač k Aině.

Přiblížila se k monitoru a málem vypískla. Na Facebooku byla fotka spoutaného násilníka u stromu v parku s velkým nápisem na hrudi. V krátkém popisu stálo:

Násilník si vybral špatnou kořist. V nočních hodinách našla skupina mladých lidí vracející se z kina uvázaného muže tmavé pleti u stromu s nápisem na hrudi a staženými kalhotami v mínus devíti stupních Celsia. Zjevně se jednalo o násilníka, který si vybral špatnou kořist pro ukojení svých sexuálních choutek. Je už třináctým podobným případem za poslední dva měsíce. Policie případ vyšetřuje.

„Třináctý?“ zeptala se Aina.

„Třináctý, o kterém se ví,“ opravil ji Albert.

„Nechápu.“

„Žen, kterým jsem pomohl, je mnohem víc.“

„Kolik?“

„Už ani nevím.“

„Všechny byly tady u vás?“

„Ano.“

„A jak to, že vás ještě nikdo nepráskl?“

„Prásknete mě vy?“

„Proč bych to dělala, vždyť jsem vám pomáhala ho spoutat a...“

„Tak vidíte.“

„Proč to děláte?“

„Zákon versus spravedlnost. Vzpomínáte si?“

„Jste velvyslanec, mohl byste mít klidný život mezi smetánkou.“

„A taky mám.“

„Tak proč to sakra děláte?“ vztekla se Aina, kterou stoický chlad Swanna vytácel.

„Protože život máte jenom jeden!“ křikl na ni, ale hned se uklidnil. „Protože jste teď mohla ležet v křoví, znásilněná, potřísněná krví a bůhví čím ještě a mít zničený život. Na cáry. Vnitřně vystrašená, pořád se ohlížející přes rameno, jestli si pro vás nejde další z nich. Hodiny u psychologů a už byste nikdy nevěřila žádnému muži, neměla byste děti, seděla doma a třásla se strachy. To byste chtěla?“

„Ne, ale...“

„Aino, tady není žádné ale. Je buď a nebo. A vy máte to nebo, tak toho využijte, uvědomte si křehkost života, své svobody a žijte naplno. Protože jste dostala druhou šanci. Jsou mezi vámi v celém Stockholmu stovky, možná tisíce žen, které takovou příležitost nedostaly. Které své bolestivé, temné a zničující tajemství nikomu neřeknou a zůstanou prázdné jako váza bez vody a květin. Jen nádoba, nic víc.“

„Co budu dělat teď?“ snažila se změnit téma.

„Přespíte v ložnici, já si lehnu na gauč. Je pozdě, půjdeme spát.“

„A pak? Jako zítra a další dny.“

„Ve tmě jste zakopla o schod a nabila si nos. Další poranění nikdo neuvidí. Zítra půjdete do práce nebo do školy, nebo co to děláte a tím všechno hasne.“

„Jako vážně? Žádné výsledky, policie, vysvětlování?“

„Ne.“

„Aha,“ podivila se Aina.

Albert se zvedl a odešel do koupelny. Aina si šla lehnout do ložnice. Zavřela za sebou dveře, svlékla se do spodního prádla a ulehla do vonících peřin. Ještě před usnutím chvíli přemýšlela a snažila se pochopit, proč Albert dělá právě to, co dělá. Proč jako velvyslanec s vysokými příjmy a pozvánkami na večírky, party a soirée s bohatými a důležitými lidmi chodí v noci po parcích a zachraňuje zranitelné dívky a ženy před násilníky.

„Bude to jako ve filmu,“ pomyslela si. „Přišel o někoho blízkého stejným způsobem a teď se asi mstí.“

Tilda

„Pane velvyslanče Swanne, jdete opět pozdě. Měl byste si už skutečně pořídit asistentku. Konsorcium na vás čeká, pospěšte si,“ popoháněla nervózní korpulentní blondýnka z recepce spojeného velvyslanectví mnoha světových zemí.

„Agnes,“ řekl chlácholivě Albert a pohlídl ji jemně po předloktí. „Přeci se tolik nestalo, jsou to dvě minuty. Už jsem tady.“

„Pořídte si konečně tu asistentku, ať vás někdo hlídá,“ volala za ním.

To už však zmizel za rohem honosné budovy s bohatou historií vystavěnou téměř výhradně z mramoru a dřeva. Jako by ve Švédsku nebylo dost zimy. Předkové zjevně fandili otužilosti a zocelovali ducha při mrazivých mukách. Naštěstí se při rekonstrukci podařilo šetrně zařadit příšerně drahé podlahové vytápění, takže v jednadvacátém století mohli velvyslanci přijít do své honosné práce pouze se dvěma vrstvami ponožek a ani jedny nemusely být pletené. To neplatilo pro místní, ti by chodili snad v žabkách. Australané a Novozélandané však tiše a politicky korektně trpěli.

Albert s klidem vstoupil do místnosti, kde probíhalo zasedání konsorcia pro mezinárodní budování vztahů mezi zeměmi mimo evropskou unii se zájmem o obchodní spolupráci. Jinými slovy často nudné setkání, kde se rokovalo o ničem, o nikom a pro nikoho.

„Už začali,“ špitl své sousedce do ucha Albert.

„Co?“ hrála překvapenou hubená, vyšší tmavovláska po čtyřicítce. „Ani jsem si nevšimla.“

„Divoká noc?“ zeptal se mile Albert a spiklenecky mrkl na kolegyni Tildu Brightonovou.

Vypadala hrozně. Jako by spala nanejvýš tři hodiny, make-up si nechala ze včerejška a vlasy jí silou vůle držela jedna pinetka. Šaty měla umolousané, určitě spala u některého ze svých severských obdivovatelů. Ještě, že práce velvyslance není nikterak složitá a dovoluje společenské úlety a mnoho mimopracovních aktivit, jejichž cílem je samozřejmě utužování mezinárodních vztahů.

Zástupce konsorcia mluvil jako učebnice mezinárodní politiky. Pečlivě volená slova, která se nemohou nikoho dotknout, vyvolat pohoršení a už vůbec ne mít jakýkoliv přínos. Albert na zástupci nejvíce obdivoval utíkající pohled směrem k bufetu, který mu působil nesmírné potíže při soustředění. Vzhledem k jeho váze a nátuře se opakovalo při každém zasedání totéž. Těsně před vyhlášením přestávky si začal rovnat sako, zcela neskrytě promlouval k croissantům plněným šunkou, sýrem a ledovým salátem. Jeho úděl navíc zničoval pudíng, ovocné koktejly se smetanou a termoska s kávou.

„Sleduj ho,“ šťouchl Albert do Tildy. „Teď se podívá na hodinky, dokončí větu a...“

„... vsázím pět dolarů na ten koktejl,“ šla do hry kolegyně velvyslankyně.

„E-e,“ nesouhlasil Albert. „Dneska bude první obětí puding, potom croissant, pak druhý puding, káfé a před koncem přestávky do sebe obrátí koktejl.“

„Jsem si jistá, že mám peníze v kapse,“ řekla napjatě Tilda, když sledovala, jak zástupce konsorcia Sven Hedlund nenápadně sprintuje k bufetu.

„Vem si ten koktejl,“ zdusila výkřik Tilda. „Vypadni od toho pudingu!“

„Je to moje,“ zasmál se Albert a pohladil Tildu po rameni. „Připíšu ti to na účet.“

„Budu hrát uraženou a pak se budu smát,“ řekla a zvedla se pro hrnek kávy na probrání z divoké noci.

Zasedání by uspalo i uřvané dítě. Všechno však jednou skončí a po útrpných hodinách prezentací s předstíraným obsahem došlo na slavnostní potlesk. V případě některých účastníků, doražení bufetu sponzorovaného daňovými poplatníky.

Albert vyšel na chodbu v doprovodu Tildy. Chtěli se ještě vrátit do své prostorné kanceláře s výhledem na park. V chodbě stál muž menší postavy, který do velvyslanecké budovy nepatřil z pohledu personálu, velvyslanců ani jinak. Působil tady trochu nepatříčně, a přesto velmi suverénně. Prohlížel si všechny, kdož jej míjeli na chodbě. Jeho pohledu se nevyhnuli ani Swann s Brightonovou.

Za rohem vpluli do výtahu, který je vynesl o patro výše. Vstoupili do kanceláře. Měli k dispozici dvě velké místnosti o rozloze vhodné pro lečjaké míčové sporty. Mezi kancelářemi měli vysoké dveře, takže měli každý svůj klid. Albert si nechal

kancelář po stránce pracovní vybavit rohovým stolem umístěným do prostoru, pohodlným ergonomickým křeslem a sadou šuplíků. Po stránce jednací, protože do budovy velvyslanectví z nejasného důvodu chodili rádi snad všichni na návštěvu, měl k dispozici velký rohový gauč citlivě doplněný o masivní dubový konferenční stůl. Oboje podložené originálním perským ručně tkaným kobercem. Na stěnách měl tematicky obrazy ze svého domova, Austrálie. Opera v Sydney, klokani, poušť a fotky místních prastarých kmenů. Světlo dával křišťálový lustr, když byla tma, což byla skoro pořád i přes den a dvě vysoká okna.

Klep, klep, klep.

„Pane velvyslanče Swanne,“ vstoupila do dveří jako vždy nervózní Agnes. „Přišel za vámi na návštěvu pan komisař...“

„...detektiv,“ ozvalo se zpoza dveří.

„ech, detektiv, Pedersen,“ dokončila jako na jehlách.

„To je velmi milá a uctivá návštěva,“ pronesl nahlas Albert, aby jej slyšel i muž za dveřmi. „Prosím, samozřejmě je srdečně vítán. Tildo, máme ctěnou návštěvu!“ Zvolal.

Brightonová se zastavila ve dveřích, aby ji viděl jen Albert a naznačila mu, že na nikoho nemá náladu a že pokud nevypadne do pěti minut, prohodí ho oknem. Kolega na ni mávl ať jde za ním a trochu se usměje.

Do dveří vstoupil muž, který stál na chodbě před jednací síní konsorcia. Albert si jej při cestě k němu s nataženou pravicí k potřesení pozorně prohlédl.

Měl mírnou pleš, nanejvýš metr sedmdesát, koženou černou bundu, pod níž nesl pouzdro se služební zbraní.

Kalhoty měl levné, konfekční a notně ošoupané. Boty úhledně čisté a lesklé, nejspíš z výprodeje. Ve tváři měl jizvy po dětských neštovicích snažně zakrývané bradkou. Oči měl temné a chladné.

„Pedersen, Lukas,“ představil se detektiv a pevně stiskl ruce obou velvyslanců.

„Albert Swann a moje kolegyně Tilda Brightonová,“ představil velvyslance Austrálie. „Prosím posadte se a povězte nám, co pro vás můžeme udělat?“

„Sedat si nebudu,“ řekl nespolečensky.

„Potom máte jistě na srdci něco rychlého,“ usmála se Tilda, čím dala mu najevo, že když se neumí chovat, nemá co dělat na území striktního politikaření.

„Jen jsem vás přišel pozdravit a představit se. Jsem z vnitřní bezpečnosti a mám nyní na starost místní okrsek. Povolali mě, protože se nám tady rozšířily násilnosti na ženách a nově i na samotných násilnících. Možná jste to viděli na internetu.“

„Ach ano,“ skočila mu do vyprávění Tilda, aby donutila detektiva pokračovat, nikoliv vysvětlovat. „To jsou hrozné věci.“

„Ve Falunu a Dalenu jsem s kriminalitou zatočil a teď jsem tady. Snad se nebudeme muset u některého z těch případů setkat. Každopádně jsem tady, abyste věděli, že jste v bezpečí a jsem tady pro vás.“

„Jedna z těch znásilněných dívek byla Australanka,“ řekl Albert s pohledem přímo do očí Lukase. „Předpokládám, že nás ubezpečujete právě kvůli tomuto případu. Mám pravdu?“

„Přesně tak pane Swanne,“ řekl detektiv a podíval se na chvíli do země. „Víte, nejsem moc na mezinárodní politiku, takže je mi jedno, jestli ublížili Švédce nebo Australance. Můj cíl je viníky chytit a potrestat.“

„Budeme rádi, když se ten případ vyřeší. Poslat dobrou zprávu o dopadení toho viníka do Austrálie by mimo jiné naše média potěšilo. Rozhodně bychom přispěli k budování mezinárodních vztahů.“

„Jak říkáte,“ odkašlal si detektiv Pedersen.

„Tak tedy děkujeme za návštěvu a objasnění situace,“ řekla Tilda, podala detektivovi ruku a vedla ho ke dveřím.

Jen co cvakla klika a Pedersen byl pryč, si Tilda oddechla. Obrátila oči v sloup, zatřásla hlavou. Beze slov odpochovala na vysokých podpatcích za mocného klapání do své obrovské kanceláře.

Albert si byl jistý, že detektiv nemá nejmenší podezření. Byl tady skutečně kvůli znásilněné Australance. U tohoto případu navíc osobně Albert nebyl, takže jej s ním nemohlo nic spojit. V každém případě musel počítat s tím, že je tu někdo, kdo se zajímá, někdo s jasným cílem a posláním.

Vtom jej Tilda vyrušila z vedlejší místnosti smíchem. Jistě telefonovala s některým ze svých nápadníků. Její neskutečná touha po pozornosti, obdivu a něžnostech přesahujících hranice běžného intimního vztahu byla obrovská. Ve svých dvaadvaceti si své role velvyslankyně obrážející všechny večírky v okolí velmi užívala. Asi proto, aby zapomněla na své nepříliš vydařené manželství za oceánem.

Hilga

Byli i takoví, kteří označovali noční Stockholm za úchvatný, nádherný, pompézní a hluboce propojený s historií celého Švédska. Albert měl severskou metropoli rád, v jednom dechu by však dodal, že je ledová, a to nejen počasím. Přes den se ulicemi potulovaly davy lidí, město bylo živé a hravé. V noci, když zima představovala neúprosného nepřítele, byla většina obyvatel zalezlých někde v teple hospody, líbezné kavárny nebo bytech vybavených nábytkem z IKEA.

Klikání touchpadu na laptopu Alberta v tichém bytě bylo signálem k začátku další noci. Prohlížel si události vypsané na Facebooku snažící se nadchnout omladinu středního věku na tancovačku, diskotéku, filmy a podobně. Alternativci měli zrovna ten večer jen dvě možnosti. Autorské čtení básní místní pisatelky a tiché divadlo. Protože byl Albert velvyslanec a proto, že jeho sestra byla vedoucí kanceláře ministra zahraničí Austrálie, měl ze svého postavení jistá privilegia. Například to, že viděl všechny detaily a informace jakéhokoliv Facebook profilu na světě. Tato vychytávka mu umožňovala prohlížet si profily lidí, kteří se přihlásili na jakoukoliv událost. Sledoval profilové a úvodní fotky. Kdyby se ho na to někdo zeptal, a to se nikdy nestalo, řekl by, že už pozná, jací lidé jsou už jen z úvodní fotky. Například, když byla fotka selfie z telefonu, byl člověk zoufalý, když byla fotka vyříznutá ze společného obrázku s rodinou, byl člověk utlačovaný. Když bylo v krátkém sledu několik kvalitních obrázků focených druhými lidmi, jejich vystavovatel hledal nového sexuálního

partnera. Když byla fotka profesionální, ale více než šest měsíců stará, byl člověk osamocený.

Procházel pouze profily žen. Nechal se vést událostmi, proudem profilů a čekal, kdy jej někdo vyloženě zaujme. Mezi desítkami Švédských jmen se objevila Camille. Podle profilu Španělka studující ve Stockholmu literaturu. Byla snědé pleti, ale ne moc. Podle profilů rodičů byla míšenka Španěla a Egyptanky. Vlasy měla černé jako uhlí. Fotka byla z telefonu, ale dělal ji někdo jiný. Obrázek byl z nějaké party a Camille na něm hrála svůdnou. Informace měla veřejně dostupné.

Albert si vzal svou mohutnou ochranu před zimou nočního Stockholmu ve formě huňatého kabátu. Do telefonu zadal přesnou adresu, vzal si svou hůl, pod kabát zbraň a vyrazil z bytu. Venku před domem si vzal taxi. Za patnáct minut byl na místě.

Hlučná diskotéka sebrala veškerou možnost slyšet něco jiného než dunění a hlučení repro beden nainstalovaných podél vysokého ochozu, pod kterým byl taneční parket. Zábava žila naplno. Všichni se bezstarostně vrtěli do rytmu populárních hitovek, jež neodmyslitelně patřily do jejich play listů na Spotify. Hudba, kterou slyšeli stokrát za poslední dva dny, se na ně valila neskutečně nahlas a oni si užívali. Roztržitě a rádoby uvolněně tancovali. Muži neohrabaně předváděli ochablé svaly, hraný smích a rádoby pohodu. Ženy se pokoušely vypadat svůdně, dělat chutě svým protějškům. Mezi mladými se samozřejmě našly nejrůznější podivné postavy. Na podobná místa přistěhovalci nechodili. Tady byli k vidění Rusové, Ukrajinci hrající si na Rusy a přestárlí místní,

kterí se nevzdají své prošoupané kožené bundy, slunečních brýlí ve vlasech, nagelovaných blond vlasů s barevnými konečky a trendy bot ovládající svůj chytrý telefon ukazováčkem namísto přirozeně palcem.

Albert hledal pohledem Camille. Profilovou fotku měla změněnou teprve týden, takže změna účesu nehrozila, tím by se pochlubila. Mezi bledými tvářemi ji našel rychle.

Své tělo vystavovala na odiv. Byla přesně tím lehkovážným typem dívky, která si říká o průšvih. Měla odhalená ramena, úzké kalhoty a rozpuštěné vyfénované vlasy. Nalíčená byla jako by měla hrát ve filmu o faraonech. Kořeny matky ji tam táhly až moc. Během krátkého pozorování se na ni pokusil udělat dojem mladičký Švéd. Hravě se ho zbavila a on to šel zkoušet dál. Další byl po chvíli podnapilý Ukrajinec předstírající hru na bohatého Rusa. Camille se ukázala jako hodně odolná. Podívala se na něj, zatlačila mu na rameno tak, že málem upadl. Vše samozřejmě vypadalo jako naprostý omyl. Chlapík obranný akt překvapivě pochopil. Rychle se vzdal. Hned potom se k ní přidala skupinka dívek. Vypadaly nejspíše jako spolužačky ze školy.

Rychlá kontrola Facebook profilu potvrdila Albertovu teorii. Hilga, Riine, Ilsa a Monika. Na skupinku už si nikdo netroufl. Jak Swann dobře věděl, největší nebezpečí přijde ve chvíli, kdy se jedna z nich odpojí. O Camille přestal mít obavu. Více ho začala zajímat Hilga. Typicky vysoká Švédka, blond vlasy až k pasu, jemný až dětský obličej. Ve snaze vypadat aspoň trochu menší se hrbila. Tancovat neuměla, společnost a zábava jí nic neříkaly, byla tady nejspíš z donucení.

Albert se přemístil na taneční parket. Věděl, že když se dívky nudí, rychle ucucávají ze svého pití a pak často chodí na záchod, aby zabily čas. Věděl, že u záchodů čekají na své kořisti tohoto typu špatní muži. Povětšinou dost zkušený na to, aby poznali, že jejich kořist je jako gazela. Mrštná, ale bezbranná.

Diskotéka byla stavěná tak, že toalety byly u sebe. Vstupní dveře dělila pouze půl metru široká zeď. Vyčkal až Hilga po dlouhé chvíli stydlivě vstoupí ostatním do řeči a omluví se, že půjde na toaletu. Otočila se a přes parket mířila ke dveřím s figurkou panenky. Albert se vydal za ní, zrychlil, předběhl ji těsně přede dveřmi na toalety a dva somráky, kteří okukovali své kořisti rádoby omylem při spěchu na toaletu odstrčil z cesty. Potetovaný Rus a natupírovaný Švéd se nestihli ohlédnout zpět, aby si mohli Hilgu prohlédnout.

Cesta zpět byla složitější. Vyžadovala správné načasování složené z odhadu, kolik toho vypila, jak moc je na záchodech u dam fronta, jaké bude mít hygienické návyky s umýváním rukou a kdy přesně vyrazí ze dveří.

Nevyšlo to.

Minul se o dobrých pět vteřin, což mu mělo zajistit bohatý program na pozdější hodiny. Natupírovaný Švéd nejevil zájem, hledal něco exotičtějšího, což mohla být potenciálně Camille. Ta si s ním však hravě poradí. Potetovaný Rus však pojal zájem o nevinnou téměř dětskou tvář Hilgy nesoucí se na vysokých štíhlých nohách. Blondýna se ho snažila ignorovat, bylo však pozdě. Padla do pasti, protože nezvládla ruční test.

Je to test, kdy násilník chytí svou oběť za předloktí. Podle síly, jakou se mu vysmekne, pozná, s jak velkým odporem by musel počítat při svém zlovolném aktu znásilnění. Vyškubnutí napoprvé znamená, že násilník ztratí zájem. Napodruhé už oběť stojí za zvážení a napotřetí už povolí stisk předloktí. Je si jistý, že našel, co hledal. Hilga se nedokázala vyprostit ani na dvakrát. Tím si zadělala na potíže.

Prostory diskotéky mohly pojmut klidně tisíc lidí. Dnes bylo plno, takže se zabavení mladí lidé i podivní čumilové hemžili všude kolem. Protože byla diskotéka umístěna v bývalé víceúčelové budově na kraji průmyslové čtvrti, nabízela mnoho chodeb, prázdných místností bez oken, výtahových šachet a podobných temných míst. Byla sice obstarána páskou „Zákaz vstupu“, ta však sloužila spíše jako informace pro účastníky diskotéky, že tady najdou trochu soukromí. Slídlilové a čumilové, jako byl Rus, který si vyhlédl Hilgu, budou jistě budovu znát velmi dobře a nebylo by žádným překvapením, kdyby měl Rus své soukromé místo s potřebným náčiním pro své radovánky již dopředu připravené.

Hilga se vrátila za kamarádkami celá otřesená. Ptali se, jí se stalo. Albert poznal, že se snaží neodpovídat, což byla chyba. Kdyby kamarádkám řekla, že ji někdo chytil, okamžitě by společně odešly a vše by tím skončilo. Někdo tak srdnatý a oprsklý jako Camille by hned věděla, že to bude nejlepší možnost. Protože však byla Hilga introvertka, pozornost se rychle vrátila ke španělsko-egyptské kamarádce.

Druhá, nutno podotknout, typická chyba byla, že šly tancovat na kraj diskotéky. Albert neměl jinou možnost Rusa odklidit z cesty, aby děvčeti nehrozilo žádné nebezpečí, takže musel čekat na všechny chyby, které udělá a bude nenápadně odvečena mimo dosah bezpečí kruhu velké party.

Rus počkal tři písničky, až se holky dostaly do varu. Camille odpálkovala další tři nápadníky a společně s ostatními se vlnila do rytmu moderních hudebních pecek. Přesně podle plánu se Hilga ze skupinky najednou ztratila, aniž by si toho kdokoliv všiml. Albert viděl chlapa s tetováním, jak k sobě Hilgu přitáhl, něco jí řekl do ucha a položil jí ruku pod svetr. Dívka strnula, na prázdnno polkla a snažila se otočit na kamarádky. Hluk, stovky lidí poskakující okolo a síla Rusových paží jí nedaly na výběr. Mizeli malým vchodem za jednou z repro soustav u pódia. Albert se vydal za nimi.

V chodbě duněla příšerná hudba trhající uši. Zahlédl slabý stín na konci prázdné neudržované chodby, kam ukazovaly staré informační cedule, že cesta vede po schodech dolů. Rozběhl se, aby stáhl náskok dvojice před sebou. Odrazem od hladkých betonových stěn slyšel vzlykání Hilgy. Seběhl první patro schodů a ve vzduchu ucítil nasládlý pach chloroformu. Vzlykání nahradily zvuky člověka, který se dusí a chce se bránit. O dvě patra níže už slyšel jen jeden pár kroků, který zpomalil. Hilga byla jistě na zádech Rusa, který si ji nesl na připravené místo.

„Hlavně se udrž v klidu, Alberte,“ zhluboka se nadechl. „Bez emocí, žádné emoce a pocity.“

V odlehlé, zcela mimo dosah všech mladých nadržených milovníků pod vlivem alkoholu a drogových dealerů směňující své produkty za peníze, zahlédl tenký pruh světla z nedoléhajících dveří. Pomalu se přiblížil.

Z nekvalitního reproduktoru hrál ruský pokus o pomalou disko hudbu se zpívaným textem. Chrastily řetězy. Podle zvuku silné a těžké. Ozvalo se cvaknutí okovů a zvuk dopadnutí klíčku na dřevěnou desku stolu. Rus si pro sebe něco zamumlal, udělal krok zpět. Ozvalo natažení řetězu. Hilga byla téměř jistě spoutaná. Nejspíše visela na řetězech v bezvědomí. Ozvalo se trhání oblečení. Rus se uchechtl.

To byla příležitost pro Alberta. Z pod kabátu vytáhl svou pistoli s tlumičem. Testosteron násilníka již překročil únosnou mez ostražitosti, což způsobilo vyplavení dopaminu z dosažení cíle, ulovení kořisti.

Albert tiše vklouzl dovnitř, Rus byl u protější stěny. Hilga už na sobě měla jen cáry oblečení a spodní prádlo. Potěšený násilník už se chystal připravit na dlouhou zábavu v rytmu děsné hudby ze své domoviny. Albert si uvědomil, že nic tak strašného dlouho neviděl. Prázdná místnost, jen řetězy na zdi, stůl a staré křeslo. Na zdi, kde visela Hilga, byla pravděpodobně krev. Už se neudržel. Zmáčkl spoušť.

Kulka prolétla skrze koleno potetovaného násilníka. Chlap zařval bolestí. Snažil se zůstat stát, což se mu nedařilo. Padl k zemi. Zhluboka dýchal. Sáhl si pod vestu a chtěl se otočit na střelce. Albert mu obratně vyrazil zbraň z ruky a zapřel se svou holí o jeho rameno, takže mu vysadil kloub z jamky. Rus byl prakticky bezbranný.

„Nikoho odpornějšího už jsem dlouho neviděl,“ řekl mu tiše. „Kolik takových, jako ona, jsi tady měl?“

Rus se snažil na Alberta plivnout, ale marně. Jen potřísnil slinami páchnoucími po vodce sám sebe. Swann se podíval na Hilgu, jak se jí odkrvují ruce od zavěšení na řetězech.

„Tak kolik a kde jsou?“

Rus se snažil předstírat, že je tvrdý chlap a vydrží bolest. Schytl bodnutí holí do prostřeleného kolene. Křikl bolestí až na chvíli téměř ztratil vědomí.

„Sklep, sklep,“ hýkal. „Výtah.“

„Přesně takové, jako jsi ty, jsem vídal v očích bezbranných žen, které jako bez duše seděly v prázdných místnostech sanatoria. Přesně tebe jsem vídal každý den, jako zlého ducha nad osudy dobrých lidí, kteří si nezasloužili nic z toho, co jim děláš. Přesně takoví jako jsi ty, nemají na světě své místo.“

Rus začal rychle dýchat ve strachu, co jej čeká. Přál si smrt a zároveň se jí strašně bál. Swann vzal ze stolu chloroform a nacákal mu jej na obličej. Rus se zalkl. Po chvíli ztratil vědomí.

Odemkl okovy na rukou Hilgy. Opatrně ji položil na zem. Vytáhl chytrý telefon z její kapsy. Přiložil její palec na display, aby se odemkl. Stáhl aplikaci, která okamžitě přivolá první pomoc a policii v případě nouze. Nastavil nejvyšší urgenci a žádost o pomoc vyslal pětkrát za sebou. Telefon jí vrátil do kapsy. Z kapsy Rusa vytáhl jeho telefon. Ten blokování neměl. Na hlavní stranu napsal „Zkontrolujte výtahy ve sklepe.“ Telefon nastavil tak, aby se display sám od sebe nezhasínal ani

po dlouhé době. Položil jej na hrud' omámeného násilníka. Sáhl na krk Hildy. Tep měla pomalý, ale stabilní. Odešel.

Prošel diskotékou, aby jej vidělo co nejméně lidí a vzal si taxi domů. Jen co nasedl do vozu, přirýtila se sanitka a dvě policejní auta.

S cvaknutím dveří nastalo ticho. Albert zatáhl žaluzie a záclony. Položil pistoli na stůl. Shodil ze sebe kabát a padl do sedačky. Zhluboka dýchal. Před očima viděl hroznou místnost s Hilgou, kterou by čekala příšerná noc plná bolesti. Na konec by přišla téměř jistě smrt.

Natáhl se po počítači, aby si přečetl policejní zápis z místa dnešního činu. Facebook nebyl jediným velvyslancekým privilegiem. Navíc díky svým IT dovednostem uměl získat přístup ke všem zprávám veřejných složek. Zatím byla nahraná jen audio nahrávka. Strážník popisoval, že našli raněného muže ve věku asi čtyřiceti let se střelným zraněním na noze a poraněním ruky. Dívka byla v pořádku, jistě se jednalo o akt znásilnění, který byl přerušen. Pomoc přivolala dívka, násilník na sobě měl telefon se vzkazem, ať se jdou podívat do výtahů.

Albert si podal whisky. Nalil si a čekal na další popis.

Navazovala další nahrávka, ve které mluvil jiný policista velmi tiše. Popisoval, že našli výtahy ve sklepe se stopami krve. Albert si dal velkého panáka. Hned si nalil další.

„Kolik?“ ptal se sám sebe s připravenou další sklenkou alkoholu.

Strážník se na chvíli odmlčel, ozval se pláč. Viděl tři mladé, krásné dívky bez života, které...

Albert nahrávku vypnul, dal si dalšího panáka. Ještě si přihnul velký hlt alkoholu z lahve. Udeřil rukou do stolu a kopl do dveří lednice. Z plných plic zařval do polštáře, který pak mrštil na druhou stranu bytu, kde jej zastavila zeď. Zřítíl se do sedačky. Druhý polštář pevně sevřel oběma pažemi na hrudi. Oči mu zvlhly slzami.

„Tohle musí skončit,“ pomyslel si. „Musím přijít na způsob, jak tohle skončí. Jednou pro vždy a definitivně. A je mi jedno, že to není na první pohled možné. Přijdu na způsob, jak s tímhle skoncovat.“

Silvie

Nemohl spát, nemohl ležet, nemohl sedět, nemohl nic. Býval si myslet, že po tolika případech, s tolika zkušenostmi z podobných situací, už s ním nemůže nic takového hnout. Opak byl pravdou. Každý případ, každá situace, která v něm vyvolávala emoce vzteku a touhy přinést spravedlnost do míst, kam zákon nesahá, jej stála obrovské množství emoční energie. Věřil, že Hilga bude v pořádku a že bude příště opatrná. Převzeli ji do nemocnice, přišli za ní rodiče a přátelé a všechno bude dobré. Co osud dalších tří dívek, které... Nemohl na to myslet a zároveň nedokázal přestat. Posadil se na postel s výhledem na Stockholm. Namísto svítícího města před očima viděl sanatorium v Melbourne. Vzpomínky přehrnuły jeho logické uvažování. Na chvíli se v nich ztratil.

„Dobrý den,“ pozdravil zřízenec, kterého před chvílí pustili projet branou do sanatoria. „Vezu slečnu Darcyovou, byla teď pár dní v nemocnici. Už stačí jen nějaké léky podle předpisu a bude to v pohodě. Myslím, že bude potřebovat vaše zázračná slova doktore, zažila hrozné věci.“

„Povídejte, Johne,“ vybídl jej Albert, zatímco si prohlížel přijímací dokumentaci.

„Našli ji ve sklepě, když ze sousedního domu zaslechli volání o pomoc. Představte si, věznili ji tam tři týdny. Dva hrozní chlapi. Ani nechci vědět, co s ní dělali. No a víte, co je na tom nejhorší?“

„Co, Johne?“ zeptal se tiše Albert.

„Že jim to prošlo, zprostili je obvinění. Jsou venku, na svobodě.“

Z vedlejšího pokoje se ozvalo cinknutí sklenice v kuchyni. Swann vstal z postele, aby šel přivítat nočního hosta.

„Pěkný večer přejí,“ zamumlal tiše, když se díval na pěknou ženu s hnědými vlasy, štíhlé postavy, jak si nalévá bourbon do sklenice.

„Alberte, jsi doma,“ usmála se mile. „Jsem ráda, že tě vidím.“

„Co tě přivádí na noční návštěvu, Silvie?“

„Ale, no to víš. Chtěla jsem si dát sklenku někde, kde je trochu klid, pohoda a teplo.“

„Nalej mi taky,“ řekl jí a posadil se do sedačky.

„Jak se ti daří?“

„Mizerně.“

„Copak, copak?“ zacukrovala Silvie.

„S tím jdi do háje.“

„Ne, teď vážně, hm?“

„Byl jsem u padesáti tří případů za poslední rok, co jsem ve Stockholmu a pořád to nemá konce.“

„Já byla kolikátá?“

„Sedmá,“ vzpomínal si přesně Swann.

„Nebýt tebe, je ze mě troska někde v blázinci. Strašná noc.“

„Zvláštní, že ses rozhodla dělat totéž.“

„Ženy nesmí zažít a trpět, co jsem zažila a trpěla já tehdy v tom parku.“

„Krásná letní noc, procházka nočním městem,“ začal Albert.

„Tři chlapi, velký nůž a strach, co všechno se stane.“

„Sledoval jsem tě, ti chlapi tam bývali každou noc a mě se to nezdálo, jako setkání přátel šachu.“

„Jsem teď docela ráda, že na to došlo. Otevřelo mi to oči. Pořád jsem chtěla vidět svět jako růžový a krásný. Když na mě sahali, přešla mě všechna romantika.“

„Škoda, jsi takové milé děvče.“

„Nevím, jestli si to myslí i ti, do kterých mlátím vše, co mám po ruce.“

„Hrozně riskuješ,“ namítl Albert.

„Lákám na sebe pozornost a potom jim to dám tady kamarádem pořádně sežrat,“ řekla klidně Silvie a na stůl položila tejzr.

„Premýšlel jsem,“ přerušil ji Albert.

„Hm?“ vybídla ho k mluvení Silvie.

„Vzpomínáš, co jsem ti říkal, když jsem na tu nepovedenou party v parku přišel?“

„Ano, doslova. Říkal jsi... Spravedlnost je toho násilníka zostudit a vyvolat v něm strach. Strach, že každá další žena v parku bude stejná léčka a on to schytá stejně, nebo hůř. Dostal to, co si zasloužil a hned na místě svého činu. Kam tím míříš?“

„Ženy musí dát najevo, že se nebojí. Že jsou silné a že jsou ochotné zničit kohokoliv, kdo je takto napadne,“ odpověděl Albert a zvedl se, aby oběma dolil do prázdných sklenic.

„Máš na mysli něco jako revoluci?“

„Už mě nebaví přihlížet, jak policie nachází těla mrtvých mladých žen, jak neodsoudí nikoho, kdo prokazatelně zničil nevinné životy. Znásilnění ve Stockholmu je přibližně tři a půl

tisíce ročně. Z toho se ví jen o sedmi stech. Jestli jsem za ten rok pomohl padesáti dívkám a ženám, co to znamená? Plivnutí do vody, z toho nemusíš mít strach. Tohle číslo tě jako násilníka nevyděsí.“

„Takže?“

„Musí to být aspoň půl napůl. Risk musí být velký, aby se násilník zdráhal dokonat své dílo. Protože neví, jestli je na něj žena nachystaná, jestli na něj čeká v zákrytu parta chlapů, policie, kdokoliv, kdo ho chytí a potrestá.“

„Jak to chceš udělat?“

„Obyvatel ve Stockholmu je okolo osmi set tisíc. V celém Švédsku je jich okolo deseti milionů. V Evropě sedm set padesát milionů.“

„To jsou aspoň čísla.“

„Začátek je v jednom zlomovém případě, v něčem, co uvidí, co zažije celý svět. Co nejskutečnější, co nejreálnější, aby pochopili, že hrozba je skutečná, aby začali spolupracovat.“

„Tak to udělejme online,“ nadhodila Silvie.

„Uvidíme.“

Chvilí bylo ticho.

„Vypadáš unaveně, vyspi se na gauči,“ řekl Silvii a odešel do vedlejšího pokoje.

Karin

Albert vstal z postele o půl hodiny později než obvykle. Celou noc špatně spal a přál si, aby už byla i Silvie pryč. Měl rád svůj ranní klid, čas pro sebe. Ne někoho obskakovat, hrát společenská divadla. Toho měl až až na velvyslanectví při všech těch jednáních o ničem a o nikom. Zrovna dnes společenskostí měl, podle kalendáře sdíleného s Tildou, řadu. Ani se nedíval, co přesně se má dít, jen ho zajímalo, zda bude muset cestovat. Naštěstí nikoliv. Většina aktivit byla v kanceláři a jen na oběd měli jít do vedlejší budovy na sekretariát ambasády Spojených států. Až tady, zabrán do svých úvah, zjistil, že Silvie už je pryč.

Dal si rychlou teplou sprchu, oblékl si oblekové kalhoty, na míru šitou košili, sako, hodil na sebe huňatý kabát, který jej začal hřát, než se obul do naleštěných černých lakýrek. Vzal si své oblíbené hodinky se čtyřmi ciferníky, pracovní tašku s počítačem, telefonem, klíči a hromadou zbytečností, které pravidelně strádal a opustil byt.

Vzal si taxi. Pravidelnou patnáctiminutovou jízdu absolvoval v klidu a tichu. Taxík chytil novější, s neohmatanými klikami a zachovalými polstry na dveřích. Každého pasažéra taxi z nějakého nepochopitelného důvodu potěší, že jede trochu novějším vozem. Přitom, teplo je všude stejně, téměř všichni řidiči taxi jezdí na hraně pravidel stejně, většinou jízda trvá stejně dlouho. Jen novější model vyvolá příjemnější pocit.

Albert za jízdu zaplatil ze svého bohatého velvyslaneckého platu, vyskočil z auta, aby pobýval co nejkratší čas venku. Rychle se ztratil na recepci mezi vyhráté mramorové zdi. I takové paradoxy v zemi ledu a sněhu mají.

„Pane velvyslanče,“ volala na něj opět nervózní Agnes. „Prosím, schůzka vám začíná už za pět minut, spěchejte se připravit. Kde jste se dneska zase zapomněl?“

„Agnes,“ uklidňoval ji mile Albert. „Všechno stíháme přesně včas. Nebojte se.“

„Paní Tilda už na vás čeká,“ volala za ním.

„Ona je tu vždycky včas,“ zasmál se Albert, než vklouzl do výtahu.

Nechal se vynést ke své kanceláři. Cesta byla sice krátká, měl však možnost pozorovat mladou ženu stojící v rohu kabiny. Měla zplihlé vlasy, silné kosticové brýle, bledý volný svetr, který společně se sukní na její subtilní postavě vlály jako vlajka na stožáru. Pod sukní měla teplé silné vlněné punčochy, které i přes volnou sukni působily nepřírozeně. Její pohled směřoval do země. Pouze občas se podívala přes hranu brýlí na ostatní spolucestující ve výtahu. Plátěnou tašku, která měla nejspíše představovat kabelku, držela oběma rukama na břiše, že jí chránila celý pas.

„Znásilněná,“ pomyslel si po rychlé dedukci Albert.

Žena, jako by vycítila, že se na ni Albert kradmo dívá, zvedla pohled přímo k němu. Výtah se zrovna zastavil a všichni ostatní cestující vystoupili. Zůstali v kabině jen oni dva. Dveře se zavřely, ocelová lana se dala do pohybu a nesla je směrem nahoru.

„Máte výraz v očích, který mají některé ženy po nepříjemných zážitcích,“ začal tiše, aniž by se na ni podíval.

Žena přitáhla kabelku k sobě a ostražitě se na něj dívala. Kdyby to bylo fyzikálně možné, vcucla by se do rohu výťahu ještě víc.

„Byl jsem vedoucím sanatoria pro ženy, jako jste vy. Viděl jsem desítky, stovky očí, jako jsou ty vaše. Vystrašené, prázdné a s pocitem pošpinění něčeho, co je svaté.“

Žena povolila kabelku a snad se i narovнала. Výťah v tu chvíli zastavil. Albert jí podal vizitku a dodal: „kdybyste si chtěla někdy popovídat, nebýt v tom sama.“

Vyšel z výťahu a zhluboka se nadechl. Vzpomněl si na tvář slečny Molly Darcyové. Její stejně zoufalý a bezmocný pohled překrývaný vrstvami přetvářky. Rozbolela jej hlava, až se musel chytit za spánky.

„Alberte,“ zprostila jej tlaku Tilda. „Pojď už, za chvíli jsou tady a my vůbec nevíme... nic. Jak se vůbec jmenují?“

„Dobré ráno, Tildo,“ popřál jí a zasmál se. „Tys na jména nikdy nebyla moc dobrá, že?“

„Víš, že je mi jedno, jak se jmenují. Stejně o nic nejde.“

„Nemůžeme být k naší práci oba tak lhostejní. Reprezentujeme přece Austrálii, no ne? Musíme to brát trochu seriózně. Aby si pánové Hasan a Ibrahim nemysleli, že jsme snad špatná země.“

Tilda mávla rukou, aby dala jasně najevo absolutní lhostejnost. Nahodila svou velvyslaneckou milou tvář s notnou dávkou diplomacie. Co se člověk naučí jako velvyslanec je, že nikdy nesmí nic říct, a přitom to musí

vypadat, jako že řekl všechno, že je naprosto otevřený a sdílný, protože přenášení znalostí na mezinárodním trhu s dobrými vztahy je přece základ, jak naše liberální společnost a celý svět má fungovat, abychom zamezili nepříjemnostem, jako jsou války, krize a lidské strádání. Ubohé děti, myslíme přece na děti a jejich dobro.

Přesně takhle se Tilda tvářila, když vítali dva Araby ze Saúdské Arábie. Protože by mohla se svými výkony klidně do národního divadla, byli pánové ohromeni jejím šarmem a přátelstvem, že už musel místy Albert dusit své návaly smíchu. Zejména ve chvíli, kdy téměř došlo k žádosti o ruku a výměnu stovky barelů ropy za jediný večer s touto úžasné srdečnou ženou. A navíc, pokud jsou všechny ženy v Austrálii jako Tilda Brightonová, potom je to vůbec úžasná země a měli by tady šejkové z Arábie trávit mnohem více času a navázat lepší mezinárodní kontakty.

Jakmile pány vyprovodili s díky za návštěvu, otočila se Tilda na Alberta se slovy: „Teď, doufám, přijdou ženský, protože si musím odpočinout a stejně to, co jsem tady předvedla nepřekonáš.“

„Přijdou lady Heartbrooková a paní Benjaminová,“ usmál se Albert a nechal rozehrát svůj koncert už od chvíle, kdy dámy vstoupily dovnitř.

Tilda teď byla zcela mimo zájem velvyslankyň spojeného království, když Albert recitoval Shakespeara, citoval vybrané a nepříliš známé texty Goeffrey Chaucera, a protože lady byla velkou kamarádkou s Margaret Tetcherovou, probrali i Falklandy, těžké rozhodnutí období studené války

a finišovali obdivem jarního Cambridge při západu slunce. Lady naznala, že Austrálie byla vynikající kolonie a že je velkou škodou, že si vzdělaný a velmi bystrý mladý muž jako je pan Swann nemohou říkat Britové. Aby Albert nasadil setkání korunu, odrecitoval poslední část Britské hymny a dodal, že kdyby mohl být po boku žen jako lady Heartbrooková, byl by hrdým Bitem, historie tomu však chtěla jinak.

„Tak ty mě chceš vyhecovat, že jo?“ smála se Tilda. „Ta by ti na místě svěřila veškeré své panství, lesy a pole, kdyby nebyla ve věku tvé babičky. Možná byste si spolu užívali lov a namalovali by vám do jídelny portrét o velikosti téhle budovy.“

„Teď půjdeme na oběd s americkými úsměvy,“ dodal Albert.

„Tak to mám pauzu. Na ty blbouny já nic hrát nebudu. Ty mám víc kde.“

„Nějak to přežijeme.“

Tyler Smith a Roger Parker byli těžkopádní, dostatečně sebevědomím americké kultury přemotivovaní a důležití. Až příliš často opakovali *OuKey* a *All Right* za dozvuku *Of course!* Zato vůbec nepoužili *Thank you*, *You're welcome* a *please*. Jejich hamburgery a Coca Colou trénovaná těla se převalovala na úzkých židlích kavárny určených pro štíhlé a vysportované Švédy. Bělené zuby, žvýkačky a důležité upíjení přeslazené kávy s litrem mléka vyvolávaly v Tildě vyloženě nechut.

„Když se dívám na tohle, jsem vděčná, že vycházíme z úzkoprsé, vybledlé a nevkusné Británie,“ pronesla, když

americké hlavy plácaly další z natrénovaných neohrabaných důležitostí jejichž hodnota byla hluboko pod bodem mrazu.

„Už jen pět minut a můžeme odejít,“ uklidnil ji Albert, když přidal jeden ze svých dokonale vytříbených diplomatických úsměvů.

Jen co uplynula doba setkání, Tilda se zvedla, usmála se, popřála Smithovi a Parkerovi pěkný den a odešla středem. Albert, aby hájil barvy Austrálie, podal mužům ruku. To, aby se neřeklo a následoval ji.

„Za tu hroznou hodinu času by nám měla začít platit i jejich vláda,“ odfrkla si znuděná Tilda.

Hraná nespokojenost ji přešla hned ve chvíli, kdy potěšila svůj telefon plnou pozorností. Albert jen koutkem oka zahlédl pět zpráv od různých mužských jmen a nějaké pracovní e-mail. S Tildou díky tomu nebyla až do kanceláře řeč. Musel ji, jako malou holku, převést přes přechod, vyhnout ji kolemjdoucím, aby se nesrazili, zavést ji do výtahu kolem výjimečně klidné Agnes, ve správném patře ji nasměrovat ven z kabiny a dovést ke dveřím její šatlavy radosti, kde ji nikdo nikdy nerušil. Pokud si to sama nepřála. Zahihňala se a jen co se zabouchly dveře, začala nahlas mluvit, hrát své hry na nejrůznější obdivovatele a milence.

Albert se usadil ke stolu, odložil telefon, na němž byla jen jedna osobní zpráva. Stálo v ní: *V únoru nemusíš jezdit, domluvila jsem ti „důležitá setkání“, kde tě bude nutně potřeba. Am.*

Odpověděl jí: *Moje zlatá Am. Díky. A.*

Už byly skoro tři hodiny, když měl vyřízené, a často za Tildu zodpovězené, pracovní maily. Byli domluvení tak, že

Albert má přístup k její mailové adrese a sepisuje za ni všechny ty mezinárodní bláboly a řeči. Tento postup byl samozřejmě striktně zakázán. Proto jej Albert aplikoval skrze své šikovné online nástroje, díky kterým se uměl dostat do leckterého počítače. Mladické zkoumání síťových propojení jej dovedla k několika fintám pro vývojáře, které uměl náležitě využít. Ona zase chodí na večírky a okouzluje svou přítomností všechny cizince, aby udělala čest Austrálii. Mluvila na pódiu, předávala ceny a fotila se s dětmi v nemocnicích s plyšáky klokanů.

Klep, klep.

Slabé zaklepání na dveře.

„Prosím, dále,“ vyzval příchozího Swann.

Než se otevřela klika, hádal. Agnes to nebyla. Ta klepala výrazně a silně. Tilda neklepala vůbec a byla u sebe. Nikdo jiný neměl důvod klepat na dveře bez ohlášení z recepce nebo bez domluvené audience.

Ve dveřích se objevila subtilní postava se sklopeným zrakem za kosticovými brýlemi. Albert se na ni díval přes hranu displaye monitoru svého laptopu.

„Pane Swanne, donesla jsem vám nějaké dokumenty ke schválení,“ zamumlala zcela jasně smyšlenou záminku.

Albert měl v tu chvíli pocit, že nechce reagovat. Chtěl jí dát čas, aby ji nevyplašil.

Slečna udělala dva nejisté kroky směrem k němu. V tu chvíli otevřela dveře rozjařená Tilda s tím, že chce Albertovi něco říct. Když uviděla slečnu se složkami, zarazila se, mávla rukou a ztratila se ve dveřích. Díky tomu slečna zapomněla, že

chtěla udělat jen dva kroky. Pokračovala až ke stolu velvyslance.

„Co to je za dokumenty?“ zeptal se Albert tiše, přičemž ze slečny nespustil oči.

„Jsou to zápisy ze zasedání konsorcia pro mezinárodní budování vztahů mezi zeměmi mimo evropskou unii se zájmem o obchodní spolupráci, pane velvyslance.“

„Děkuji, to je od vás milé,“ nabídl prostor pro vyřčení jména slečny.

„Karin Lindgren,“ představila se se sklopeným pohledem k zemi.

„Proč na mě všechny ty složky volají o pomoc, Karin?“ zeptal se jí tiše, aby měl jistotu, že je nemůže slyšet ani Tilda.

„Protože volají, pane.“

„Kdo vám ubližuje?“ zeptal se.

„Jen jsem vám chtěla předat ty složky, pane,“ řekla, otočila se a bez možnosti ji zadržet zmizela ze dveří.

„Introvertka, orientovaná na struktury, ctící zákon bez schopnosti se bránit,“ uvědomil si. Pamatovala si jméno konsorcia, věděla, že jsem tam byl, přitom jsem ji tam neviděl.“

Otočil k sobě laptop a do interního systému napsal *Karin Lindgren*. Interní systém vyhledal její profil. Fotka seděla, věk přibližně také, pozice objasnila, kde ji najde. Sekretářka mezinárodních agentur pro dlouhodobě udržitelné vztahy s evropskou unií. To nemělo s konsorciem nic společného. Kromě délky a mnoha dlouhých, přesto prázdných slov. I podle umístění její kanceláře měli pramalou šanci se setkat

jinde než ve výtahu a u recepcce. Seděla v druhém křídle o tři patra výše.

Jen ze zajímavosti otevřel složky, které mu přinesla. Byl to skutečně zápis z konsorcia určený jemu a Tildě k podpisu. Tyhle dokumenty většinou nacházeli na recepci u Agnes nebo ji přebírali skrze interní poslíčky. Stoh papírů mluvících výhradně a jenom o ničem a o nikom, jen aby nedošlo k jedinému náznaku, že by některá z mnoha zúčastněných stran měla dělat něco jinak, v sobě nesl ještě jednu neobvyklou stopu. Kdekoliv se ukázalo jméno Claudio Alfero, bylo podtržené červenou tenkou linkou podle pravítka.

„Chytré,“ pomyslel si Swann. „Alfero je garantem komise, podtržení jména nevyvolá podezření, i kdyby dokument našel kdokoliv jiný. A jak se zdá, Karin s ním nemá úplně dobré zkušenosti.“

Druhý den měl Swann v diáři čisto a uklizeno. Tedy nemusel na žádnou mezinárodní schůzku, vyžadující cukrování, pochlebování a striktně kontrolovaná slova a fráze. Proto vzal složku, kterou včerejší podvečer Karin donesla na jeho stůl. Pro jistotu se podíval, zda ví, kde má kancelář Alfero. Nebyl příliš překvapen, když zjistil, že sedí přímo naproti bezbranné křehké slečny. Vyšel ze dveří k výtahu, nechal se vyvést o dvě patra výše. Zamířil do odlehlého křídla mramorované budovy, kam běžně nechodil.

Na chodbě nedaleko dveří Karin se usadil do polstrovaného levného křesla. Otevřel složky a předstíral, že studuje materiály v klíně. Zaslechl italštinu, výraznou

s nevkusnými kudrlinkami a podivným šišláním na konci dlouhých slov.

„Claudio Alfero,“ pomyslel si Swann.

Jeho hlas zesílil otevřením dveří. Vtrhl ve svém lesklém saku na chodbu. Už na první pohled bylo jasné, že je to ten oplzlý typ chlapa, za kterého jej vždycky Albert měl. Lehce kudrnaté vlasy, nagelované, tmavě černé a kolem uší vyfoukané dozadu. Snaha chlapa přes čtyřicet vypadat mladě a atraktivně. Zoufalá snaha.

Vtrhl do dveří Karin. Bez zaklepání. Angličtinou s výrazným přízvukem rozkázal dívce, aby šla okamžitě za ním. Ozvalo se odsunutí židle na kolečkách, zaklapnutí laptopu a nevýrazné kroky ke dveřím. Alfero ji rukou pokynul, aby vstoupila do jeho kanceláře. Karin se ohlédla. Uviděla Alberta. Hned od něj odvedla pozornost rázným vstupem do dveří nadřízeného. Ital za sebou zavřel. Hlasitě rozdával úkoly, evidentně za chůze, protože intenzita jeho hlasu byla proměnlivá podle toho, jak chodil kolem dveří. Nejméně dvacet minut vykřikoval úkoly a zadání, než Karin otevřela dveře.

Alfero se postavil za ni. Levou ruku jí položil na bedra, aby ji dovedl k jejím dveřím. Když byla jejich krátká cesta u konce, nápadně sjel dlaní níže. Sevřel prsty. Karin vytřeštila oči, zhluboka se nadechla. Alfero si ji u sebe ještě podržel, naprosto bez jakéhokoliv skrývání si přivoněl k její šíji a tahem ruky ji odstrčil k jejím dveřím. Dívka sklopila zrak před vstupem k sobě do kanceláře.

„Tak se podívejme pane garante,“ pomyslel si Swann. „Tohle nebude jen tak. Ten pohled, typický pro lidi, jako je on. Bere si svou kořist, dává na odiv, že je tady pánem a nikdo se mu nemůže postavit, nikdo mu nemůže, jakkoliv bránit. To mi nehraje.“

Sáhl do kapsy pro chytrý telefon. V interním systému sdíleného velvyslanectví našel plán kanceláří. Alfero byl na patře poslední, stejně tak na druhé straně linie dveří i Karin. Vedle nich byly technické místnosti pro úklid, archiv a až o mnoho dveří dál velvyslanci Bolívie a Islandu.

„Bolivijsci mají svých problémů dost a velvyslanců málo, létají pořád po celém světě. Islandané mají sice kancelář, ale vrací se letadlem zpět, když to jen trochu jde. Claudio a Karin jsou tady tím pádem sami prakticky každý den.“

Nad sebou ve stropě Albert spatřil kameru snímající příchod od výtahů. Na odvrácené straně hledal kameru snímající dění na chodbě.

„Ty syčáku,“ pomyslel si, když zahlédl, že namísto kamery jsou na místě jen díry po jejím odvrtání.

Stačilo popojet očima po stropě o několik metrů dál, aby zahlédl kameru přepojenou tak, že neviděla, co se děje ve dveřích na konci chodby. Nebyl nikdo, kdo by si takové drobnosti všiml, protože byla jen málo nápadná. Nebo záměrně přehlížená.

Tohle Swannovi stačilo. Vrátil se do své kanceláře ve druhém patře. Díky svým možnostem velvyslance a schopnostem s počítačem si prohlédl směny pracovníků údržby. Dnešní podvečer po ukončení pracovní doby bude

ideální. Podle rozpisu neměl noční službu nikdo. Byla zde pouze poznámka SC. Což, jak věděl z období vedení sanatoria, znamená, že je systém monitorován kamerami, ale fyzická stráž, zde není. Aktuálně byl podstav pracovníků ostrahy, takže některé směny musely monitorovat pouze kamery bez lidského dohledu. Takzvaně *self-control*.

Mezitím se nahrnuly maily, které bylo potřeba za něj a Tildu vyřídit obratem, aby dostáli své povinnosti otevřené a přátelské komunikace Austrálie, které měli tak pečlivě hájit, reprezentovat a střežit v místních kuloárech.

Tilda odešla už po obědě, že musí na důležitou schůzku. Odchod následoval po jednom z oněch hlučných, smíchem přeplněných telefonátů doplněných o hihňání a šeptání. Swann podržel stráž, aby při návštěvě mohl osobně otevřít. Naštěstí kromě interního poslíčka s dokumenty k podpisu nikdo nepřišel.

Aby měla Agnes klidné svědomí, prošel kolem recepce, rozloučil se s ní a zamířil ven. Racionální striktnost recepční jí nedovolila odejít dříve než velvyslanci.

„No to snad ne,“ postěžoval si u dveří Albert, když viděl, že Agnes má na sobě svůj kabát a připravenou kabelku v ruce. „Ještě ty dokumenty na jednání s Albánií.“

„Tak se pro ně vrátíte ráno před setkáním,“ navrhla Agnes, které se nechtělo čekat, protože očividně spěchala.

„Dokážete si představit tu ostudu, kdybychom nebyli s Tildou připravení?“ nadhodil otázku, se kterou se nedalo polemizovat.

„No tak, ale...” snažila se něco vymyslet zcela nekreativní Agnes.

„Agnes, spěcháte, utíkejte. Však tady nemusíte čekat, než odejdou všichni.”

„No, to nemusím, však máte svou kartu na dveře. Tak tedy děkuji,” řekla nervózně s řešením značně nespokojená Agnes.

Slib, který někomu dala, že bude včas na druhé straně Stockholmu byl však ještě silnější. Proto zvolila menší zlo pro její zodpovědnost a spěchala na městskou hromadnou dopravu.

Albert se vydal do své kanceláře. Otevřel laptop, naboural se do nepříliš dobře střeženého systému bezpečnosti.

„Prý 128bitový bezpečností klíč,” pobavil se, když mu vstup dovnitř nezabral ani dvě minuty.

Vykopíroval si dvacet minut sekvence videa z předchozí noci, kdy v budově nebyl vůbec nikdo. Napojil jej na dnešní snímání, takže nikdo nic nepozná. Dvouminutové video, jak pracuje u počítače zacyklil, takže to vypadalo, že sedí u stolu a kliká myší. Namísto toho už si bral nářadí z technické místnosti na chodbě. Vyběhl po schodech o dvě patra výše, vstoupil do křídla kanceláří, kde přes den seděli Alfero a Lindgrenová. Z místnosti pro úklid vedle vytáhl žebřík sloužící pro výměnu žárovek nebo servis kamer.

Vylezl nahoru k posunuté kameře, odšrouboval plastový kryt a měl před sebou nastavení pohledu, kam se bude kamera dívat. Namísto pohledu dál do chodby, kameru nastavil níže. Dívala se tak, aby viděla přímo na dveře mezi garantem komise a jeho sekretářkou. Zároveň však stále směřovala do

chodby, což nepozorné obsluze kamer nebude divné. V případě, že jim uniklo, že jedny dveře na záběru kamery chybí, tohoto si nevšimnou už vůbec.

Našrouboval zpět kryt, samozřejmě v kožených rukavicích, aby nenadělal otisky všude okolo. Uschoval žebřík, vrátil o dvě patra níže náradí. Vypnul smyčku videa, takže se mohl klidně zvednout, vzít nahodilé složky ze stolu, aby pro všechny případy měl alibi, že se skutečně vracel pro dokumenty. Opustil svou pracovnu a vyšel z budovy ven. Kartou u dveří potvrdil svůj odchod což zároveň uzamklo budovu.

Večer si nalil sklenici whisky a usadil se do gauče. Zhluboka se nadechl při pohledu na prázdnou zeď a dlouze si připil. Svítila jen lampička v rohu místnosti. Vybavil se mu pohled za stejně špatného osvětlení na Molly Darcyovou. Seděli spolu tehdy v o něco menší místnosti v sanatoriu. Byl z ní krásný výhled na oceán, bylo teplo. Křik racků doléhal až k němu, když po týdnech promluvila sama od sebe, aniž by ji vyzval.

„Nemůžu se vrátit tam ven. Bojím se a ten strach mě dožene. Sevře mě do kleští a už nikdy mě nepustí. Zůstanu tady s vámi už napořád, že ano?“

„Vrátíte se tam a strach na vás nebude moct. Věřím, že to zvládnete, Molly, a budete svobodná.“

V tu chvíli se ozvalo zabouchání na dveře a zasténání jeho jména. Albert vyskočil na nohy a už po cestě se ptal, „kdo to je?“

Reakci nebylo rozumět, někdo za dveřmi huhňal, jako by nemohl pořádně mluvit. Albert otevřel dveře.

Na zemi před dveřmi ležela Silvie. Z úst jí kapala krev a nemohla se udržet na nohou.

„Co ti to udělali?“ zeptal se bez očekávání odpovědi.

Vytáhl Silvii na nohy, podepřel ji a vzal dovnitř. Rovnou ji odnesl do koupelny, kde ji odložil do sprchového koutu. Soudě podle stavu, ve kterém chvílemi omdlévala nebo se probouzela v krátkých intervalech, usoudil, že ji někdo surově bil do hlavy. Z úst jí kapala krev, jen doufal, že ne ze zranění orgánů uvnitř těla. Vlasy měla na levé straně hlavy spleené zasychající krví, levou ruku měla pohmožděnou a podle všeho měla zlomenou nohu v lýtku. Silně otékala a každý pohyb nohy způsobil další nával omdlévání.

„Nesnáším násilí,“ řekl tiše pro sebe Albert, když ze Silvie stíhal oblečení, aby ji mohl umýt a zjistit, jak na tom skutečně je. „A teď bych nejraději někomu hodně ublížil.“

Narovnal se, aby se pořádně nadechl. Sáhl po telefonu do kapsy, aby zavolal sanitku.

„Dobrý den, jak vám můžeme pomoci?“ zazněl hlas mladé ženy z reproduktoru, když si dal telefon nahlas.

„Albert Swann, psáno s dvojitým w a dvěma n. Vikingagatan 15, zraněná žena ve věku asi třicet let, nejspíše napadená. Našel jsem ji na chodbě. Má zlomenou nohu, možná vnitřní krvácení, krvácející rána na hlavě.“

„Sanitka tam bude za pět minut pane, hned je tam posílám. Jak situaci zvládáte? Potřebujete radu, jak se zraněnou postupovat?“

„Ne, děkuji. Jsem lékař, zastavuji krvácení z hlavy, opakovaně omdlévá, noha je zlomená, ale fixovat ji nemá na tu chvíli význam, to už udělají záchranáři a vnitřní krvácení stejně nemám šanci v koupelně ověřit. Ať vezmou teplé prádlo, vystříhal jsem ji z oblečení, abych se ujistil, že nemá žádnou další povrchovou ránu.“

„Al... Al,“ začala mumlat nesrozumitelně Silvie.

„Právě se probírala z bezvědomí,“ mluvil dál s operátorkou Albert. „Podle očí jsou základní funkce v normálu, bude mít nejspíš otřes mozku. Nepoznám, jak silný.“

„To jsou užitečné informace, moc děkuji, doktore Swanne.“

„Takhle mi už dlouho nikdo neřekl,“ zamumlal pro sebe, že to nemohla operátorka záchranné služby slyšet.

„Služba u vás bude za dvě minuty podle naší gps,“ hlásila operátorka.

„Je to druhé patro, máme výtah. Byt se zvonkem na mé jméno.“

Albert sáhl na telefon, vypnul mikrofon, aby jej operátorka neslyšela.

„Silvie, soustřeď se,“ řekl důrazně, aby zaměstnal její pozornost.

Dobitá žena se na něj podívala. Ze všech sil se mu snažila naslouchat.

„Kdo to byl? Víš to?“

„Ne,“ hlesla a znovu téměř omdlela.

Albert s ní zatřásl. Byla v deliriu, necítila další bolest.

„Znásilnil tě?“

„Ne,“ vypadlo z ní tiše.

„Proč tě bil?“

„Čekal... on tam če...“, vysoukala ze sebe, než na chvíli opět omdlela.

„Doktore Swanne, jste tam? Prosím, otevřete dveře, záchranáři budou za chvíli na místě.“

Zapnul mikrofon, aby ho opět slyšela.

„Jdu tam, děkuji.“

Vyběhl z koupelny. Po cestě mýjel krvavé fleky na podlaze. Otevřel interkomem dveře a za chvíli už byli u dveří dva statní chlapi v uniformách.

„Dobrý den, kde ji máte?“ zeptal se starší z nich.

„Je v koupelně,“ ukázal cestu a uhnul ze dveří, aby projeli s nosítky.

„Tak se nám ukažte,“ zamumlal doktor Švédsky. „Georgu, potvrď hlášení. Fraktura nohy, krvácení na hlavě, zastavené. Vnitřní krvácení možné, dutina ústní v hrozném stavu. Naražená nebo možná zlomená lícní kost. Jedem!“

Opatrně zraněnou Silvii naložili. Starší se ještě ptal, jestli Albert Silvii zná osobně, jestli jsou příbuzní a podobně. Swann odpovídal, že ji zná díky práci, že jsou oba Australané a mezi tím našel v Silviiných věcech její ID kartu. Záchranáři už se dál neptali. Možnost jet s nimi nenabídli, protože není rodinný příslušník.

Za chvíli zmizeli ze dveří, blikající světla z ulice se vytratila stejně rychle, jako se objevila. Bylo ticho. Albert vyhodil rozstříhaný svetr z koupelny, opláchl z vany krev a vyhodil ručník, kterým jí zastavoval krvácení na hlavě. Nalil si

dvojitého panáka whisky, který do sebe nalil na ex. Posadil se do gauče. Jeho pohled přitáhly skvrny krve na podlaze.

„Molly, Molly, jste tady?“ slyšel svůj hlas ve vzpomínkách z dálky.

Zatřásl hlavou. Udeřil pěstí do stolu až sklenice dopité dvanáctileté whisky vyskočila do vzduchu, odrazila se od hrany stolu a roztříštila se o zem.

Vrátil se do koupelny pro telefon. Podíval se do diáře na následující den. Bylo tam jen jednání s velvyslancem Albánie, to Tilda zvládne sama a setkání s náměstkem kultury Stockholmu je přeložitelné na jindy.

Tildo, odvezli kamarádku z Austrálie do nemocnice, zítra si беру volno. Díky. A.

Obratem přišla odpověď, *Cokoliv! Ať je jí líp.*

Sandra

„Tak se ukaž,“ pronesl chladně do pátečního rána Albert z pohodlí křesla svého malého bytu.

Naboural se do systému budovy spojených velvyslanectví. Získal přístup ke všem kamerám, nastavil nahrávání obrazu. Nechal je čekat na nenasytného Alfera. Jakmile měl vše připravené, ošatil se teplým kabátem a šálou, vzal si svou tašku s telefonem, peněženkou, klíči a pár příhodnými drobnostmi. Vyrazil ze svého bytu.

Nastoupil do metra, nechal se odvést o několik stanic dál až na Alby, což je zastávka s nádhernou uměleckou malbou přírody. Albert z ní často měl pocit, že je to obraz pohledu dítěte na svět za oknem. Květiny na zeleném pozadí a nejrůznější symboly, které každý zná, a přitom pro dítě nedávají smysl a jsou to prostě obrázky. A navíc byl název blízký jeho křestnímu jménu.

Z podzemí se objevil na povrchu živoucího města, kde se nechal nasměrovat na autobus. Už jen několik zastávek do nákupního centra, do obchodu s elektronikou.

Na jezdících schodech před ním stál přestárlý motorkář v kožené bundě se svou přestárlou motorkářskou striptérkou. Jejich časy největší slávy byly pryč a jak se zdálo, tak nějak na sebe zbyli. Přesto vypadali o mnoho spokojenější než trendy mládež s chytrými telefony neustále zírající na display toužící po odpovědi jednoho ze svých rádobyupřímně blízkých přátel. Motorkáři se drželi tak těsně a blízko, něčemu se smáli

ukazující se na obchod se spodním prádlem. Možná ani neměli chytrý telefon. To je nejspíš dělalo šťastnějšími.

Swann vstoupil do obřího prostoru obchodu s elektronikou. Na jedné straně na něj blikaly ultra velké televize s nejlepším obrazem na světě obléhané chlapy v kšiltovkách a sportovních bundách. Hrál se asi nějaký zápas. Vedle nich se tyčily jako nedobytné mrakodrapy lednice osahávané bázlívy čtyřicátníci. Střed obchodu zabíraly stoly s telefony obsypané školáky v aktovkách zapatlávající displaye prsty od svačiny. Albert přišel právě v čas, když tu bylo nejvíce lidí. To přesně chtěl.

Mezi davy hypnotizovaných cenovkami a popisky produktů se ocitl v sekci nazvané *future hi-tech*. Sem patřily nejrůznější vychytávky jako z akčních filmů odehrávajících se v daleké budoucnosti. Poutavé byly zejména mikro gps vysílače, sluchátka na odposlech rozhovoru na dálku, rušička signálu ve formě platební karty a plnicí pero s mazacím inkoustem. V rohu se nenápadně krčily jednoduché, přesto slušivé obroučkové brýle. Albert se natáhl pro krabičku, zkontroloval, že je to typ, který hledá.

„HD nahrávání, online streamování, paměť na deset hodin záznamu, led světlo, připojení přes Wi-Fi, vlastní firewall. Baterie na tři a půl hodiny záznamu, kvalitní záznam i při špatném světle,“ opakoval si pro sebe.

Ohlédl se k pokladnám. Bylo tam beznadějně plno. Proto museli brzy otevřít další stoleček s hraně usměvavou obsluhou. Viděl na dveře do zázemí pro zaměstnance. Vysportovaný blondák se zrovna chystal vyrazit obsluhovat

zákazníky. Swann vykročil přesně včas, aby byl první u pokladny, kterou otevře. Využil toho, že blondák s cedulkou *Jsem Swen, jak ti pomůžu?* zadával heslo do systému, rozhlížel se okolo a nedbal koho obsluhuje. Pípl krabičku brýlí, řekl sumu, kterou dostal přesně a hotově od Alberta. Ani se na zákazníka nepodíval, popřál strojeně hezký den, dál si žvýkal a okukoval holky. Tenhle kluk by Swanna nikdy identifikovat nedokázal.

Cestu z obchodního domu zvolil Albert úplně jinou. Nechal se odvést na jinou stanici metra. Také uměleckou, nicméně ne tak přitažlivou jako Alby. Dvakrát přestoupil a vrátil se domů. Mezi přestupy vyhodil lístek, krabičku i všechno zbytné příslušenství do různých košů.

Doma odložil kabát. Netrpělivě se najedl lehkého salátu a zasedl ke svému laptopu. Uskutečnil vpád do vnitřního systému brýlí, kde přepsal výrobní číslo, změnil kódování videa, aby neuváděly čas, místo, záznamovou stopu ani nepřiradily k videu žádný speciální šifrovaný podpis, o což by se systém snažil. Tím byl zcela nedosledovatelný jakýmkoliv systémem na světě.

Dvěma kliknutími si nechal přehrát video z chodby na kanceláři Alfera a Lindgrednové.

„Nevydržel to ani do odpoledne,“ poznamenal sám pro sebe Swann, když v čase 10:17:35 shlédł další z výpadů Itala na bezbrannou Karin.

Na videu bylo dokonale vidět, jak ji chytí za zadek, přitáhne k sobě za ruku a přivoní si k její šíji. Zcela neutrálně, bez sebemenší pochybnosti vykopíroval záznam. Udělal z něj

smyčku, kterou pustil do všech monitorů v servisní místnosti pro ostrahu tak, že ji nemohli vypnout. Hned potom odeslal video na počítač Karin, na počítač Alfera a do datové schránky policie s náležitým info souborem vloženým do videa, kde je přesná adresa, číslo kamery společně s místem, kam se dívá. Vše samozřejmě tak, aby jej nedokázal nikdo nikdy vystopovat. Což by měl problém lečjaký hacker. Albert však vycházel z možnosti využít práce talentovaných mladíků z rodné země, kteří pro úřad ministerstva zahraničí vytvořili speciální software. Umožňoval zamést stopy prakticky z jakéhokoliv souboru. Mezinárodní politika je těžká věc, takže je potřeba si dávat pozor na každém kroku.

Měl co dělat, aby video neposlal online na Facebook. Věděl však, že tohle ještě nic není oproti tomu, co viděl už tolikrát a co by měl svět vidět, aby se skutečně odehrála změna, jakou zamýšlí.

Namísto toho nasadil své nové brýle na kořen nosu. Nastavil živé vysílání přes svůj telefon přímo do počítače, odkud se přes šifrovací program vysílal do skryté buňky na Facebook. Zpoždění bylo překvapivě malé čili to, co měli lidé vidět, bude živé vysílání v reálném čase se vším všudy. Dokonce i zabudovaný mikrofón nebyl špatný. Plně dostačoval tomu, aby přenášel zvuk směrem ven a bylo rozumět obsahu. Při dostatku obezřetnosti smazal testovací záznam. Došlo mu, že se bude muset vyhýbat všem odrazům a odleskům, aby nikdy nebyl vidět.

V podvečer vyrazil za Silvií do nemocnice. Sestra jej pustila dovnitř, ale prý jen na chvíli, že musí slečna Hughesová odpočívat.

Vypadala hrozně. Nohu měla zafixovanou v sádře. Obličej měla oteklý, posázený modřinami připomínající borůvkový koláč a na straně hlavy několik stehů v malém ostrůvku vyholených vlasů. Podle karty měla natrženou slezinu, otřes mozku, rupturu nohy, vyražené tři zuby, pohmožděnou tvář a záda.

Spala. Tělo muselo regenerovat. Potřebovalo hodně odpočinku. Vybavil si její slova, když se mu snažila říct, že na ni někdo čekal. Nechtěl ji znásilnit. Jenom ji bil nebo bili, podle toho, kolik jich bylo.

Aby věděla, že se za ní stavil právě on, položil vedle ní na stůl jeden květ astry. Měla je ráda a nikdo ve Švédsku to určitě nevěděl. Jen on.

Nebyl u ní více než pět minut a už jej sestra byla upozornit, že by měl odejít, aby mohla odpočívat. Poděkoval, usmál se na ošetřovatelku a klidně odešel z patra vyhrazeného pro jednotky intenzivní péče.

Vzal si taxi, nechal se odvést domů, kde jej čekala výbava na večer, kterou by nebylo vhodné si brát do nemocnice. Přeci jen pistole s tlumičem nejsou standardní a mohly by zdravotníky rozrušit.

Nasadil si nové brýle spárované s telefonem připravené vysílat. Přidal klobouk, pistoli pod kabát, do ruky hůl. Páteční večer sliboval spoustu zábavy a radosti pro mladé, stejně jako pro některé duše trýznivé zážitky stravující jejich duši

strachem a studem do konce života. Jednu z nich dnes Swann zachrání. Navíc celou situaci prvně odvysílá online.

Byla netypická. Na baru si vybírala pozornost mnoha mužů, žádný však neobstál. Uculávala jen málo alkoholické nápoje, takže byla pořád střízlivá. S nikým se nebavila, byla tu sama. Co na ní bylo výjimečné, byl fakt, že vypadala jako silná, od rány a nebála se říct nápadníkům pepřným jazykem ať jdou zkoušet lovit jinam.

Přesto, pokud si ji někdo vyhlédl, jako že si tím byl Albert prakticky jistý, měl vysokou míru pravděpodobnosti, že uspěje. Protože byla sama na baru, bude se vracet sama domů, nikdo na ni nejspíše nečeká, takže...

Blížila se půlnoc. Albert podle Facebooku věděl, že se jmenuje Sandra. Stále opilejší nápadníci byly dotěrnější a otravnější, což ženu přestalo bavit a zažádala si o účet. To už měl Albert obhlídku prostorného baru pečlivě dokončenou. Přesně věděl, který z nenápadných okukovačů se za ní vydá. Na první pohled bylo zřejmé, že jsou tu tři útočníci. Domorodec ze Švédských končin. Byl menší, podsaditý, zato ztepilý a měl rozplizlé tetování na levém předloktí. Odhadem seděl dobrých pět let a nebyly to daňové úniky. Druhý byl Arab. Seděl v rohu, měl o veškerém dění přehled. Zdání, že píše zprávy klamalo, dělal si poznámky. Soudě podle toho, kolikrát se pohledem vracel ke každé ženě. Nenápadně si je k popiskům fotil. Třetí byl černocho. Amatér, na kterém by ty nejhorší úmysly poznal snad každý. Byl však nezkušený a proto, i když by jistě rád poznal teplé lůno ženy, dnes večer nezasáhne. Neměl na to.

Swannův odhad se potvrdil přesně. Sandru si vybral Arab. Odešel z baru chvíli po ní. Albert je následoval.

Zapnul nahrávání, začal vysílat obraz z brýlí online na Facebook pod hashtagem #zastavimenasilniky. Dál vysílání nevěnoval pozornost. Plně se soustředil na svůj úkol.

Z baru vyšla Sandra směrem na zastávku autobusu. Ten měl jet až za patnáct minut, což si měla zjistit v telefonu, když ještě seděla v bezpečí baru. Do nebe volající chyba. Arab toho samozřejmě využil. Než došla na zastávku poměrně daleko od baru, jinými slovy beze svědků, kromě Alberta ve stínu, chytil ji za ruku mezi světly lamp, kde je největší tma. Sandru přepadl strach. Nedokázala sevření Araba překonat, takže ji přitáhl těsně k sobě. Druhou rukou jí zakryl ústa, aby nemohla křičet. Z dálky to vypadalo, že prostě stojí na ulici a líbají se.

„Teď jí řekne, že jestli se pohne, na místě jí probodne nožem a že má jít s ním,“ pomyslel si Albert, když viděl, jak jí něco říká.

Adrenalin v těle Sandry připravený na útěk se přeměnil na bezmoc a ona se podlomila v kolenou. Arab se rozhlédl kolem sebe. Podíval se i do míst, kde stál ve stínu Albert, ale neviděl jej. Jedno ze základních pravidel stálo na jeho straně. I když se někdo podívá jeho směrem, do míst, kde čeká, nesmí se pohnout. Často je to jen náhoda a útočník jej nevidí.

Arab vedl Sandru směrem k parku, kde bylo jen pár světel sotva osvětlujících chodník mezi stromy. Stačilo odejít jen pár kroků z cesty a nebylo nikoho vidět. U jednoho z posledních světel se zaleskl nůž Araba, který držel na zádech Sandry. Ta nemohla vydat ani hlásku přes kožené rukavice násilníka.

Albert vyčkával na svou chvíli. Z křoví se ozývalo jen minimum zvuků. Téměř nic by ani kolemjdoucí nepoznali. Swann věděl, že zbavit ženu nutného množství šatů násilníkům zabere sotva pár vteřin. Ozval se zdušený výkřik. To byl signál. Zapnul světlo na brýlích, aby bylo lépe vidět.

Vstoupil za roušku křoví. Ke stromu přivázaná Sandra lepící páskou, která se jí zařezávala do rukou, prožívala strach a bolest ze zacházení nožem násilníka ve svém klíně. Zbavoval se látky kalhot, a přitom ji nešikovně několikrát pořezal. Už byl obnažený a chystal se ke svému hroznému dílu. Nepočítal však s kulkou ve svém koleni. Svalil se na zem a hýkal bolestí. Natahoval se pro svůj nůž, aby se mohl bránit. Albert jej odkopl daleko a přes odhalený klín Sandry přehodil šátek.

„Nemůžu mluvit nahlas, poznali by mě,“ došlo mu až teď.

Holí vrazil do postřeleného kolene Araba. Ten znovu zařval bolestí až málem omdlel. Podíval se na tvář Araba, následně na přivázanou Sandru a udeřil ho koncem pažby do hlavy, aby jej připravil o vědomí. Uvědomil si totiž, že nemůže používat konec své hole, jak má ve zvyku, protože by opět na videu byla příliš nápadná.

Posvítil si brýlemi na pásku Sandry, odvázal ji a naznačil, aby byla tiše a nic neříkala. Na záznamu nebyla vidět její tvář, ani slyšet hlas, což bylo v případě násilníka z řad Arabů, jedině dobře. Rychle by si ji našli jeho druhové.

Sandra souhlasila, snažila se zastavit pláč a z rozřezaného oblečení udělat aspoň dočasně něco, co ji zakryje odhalený klín. Albert stihl promyslet aspoň fakt, že by jej poznali podle písma, proto věděl, že nemůže psát on.

Na chvíli si sundal brýle s kamerou a schoval pod kabát, kde nebylo slyšet.

„Napište na něj *znásilňuji nevinné ženy*.“

Než to Sandra, která se pomalu vzpamatovala udělala, několikrát do Araba nevybíravě kopl. Kdyby byl při vědomí, některé zásahy by ho hodně bolely. Takhle se účinek trýznění odložil o několik hodin. Kopání už bylo i na videu a hned potom napsaný vzkaz na násilníkově břiše. Sandra šla dokonce tak daleko, že jej s odhaleným mužstvím přivázala páskou ke stromu. To už však Albert záznam vypnul.

„Pojďte, musíme zmizet pryč,“ řekl jí, aby ukončil její odplatu na útočníkovi.

„Vy jste jako kdo?“ ptala se v ráži.

„Ten, kdo zabránil vašemu znásilnění,“ řekl jí a odvedl ze špatně osvětleného parku.

Zrovna jel autobus, kterým chtěla odjet z baru. Sedli si dozadu, kde nikdo nebyl. Albert jí vysvětlil, které všechny chyby během večera udělala. Že je její profil na Facebooku přístupný, že byla celou dobu sama, že všechny odmítala a nepodívala se na přesný čas, kdy jede autobus. Sandra byla překvapená, nakonec i vděčná. Albert jí nechal svůj šátek okolo pasu, aby zakryla poničené kalhoty zakrvácené od řezných ran v klíně. Adrenalin ji naštěstí nedovolil cítit žádnou bolest. Doma už se ošetří. Vystoupili u domu, kde bydlela. Jen, co se ztratila ve vchodě, vzal si Albert taxi a jel domů.

Když otevřel laptop se sklenicí whisky v ruce, musel ji vypít do dna. Vysílání na Facebooku vidělo za poslední hodinu už třicet tisíc lidí, kteří vložili přes tři sta komentářů.

Vilma

Po většinou se v komentářích pod videem jednalo o nechápvavé reakce, co že to teď lidé živě viděli. Někteří tvrdili, že to bylo divadlo, nahraná situace, že by přece nikdo nevysílal živě prostřelení kolene a takové násilí na Facebook. Většina komentářů byla vyjádření odporu a nechuti nad tak hnusným obsahem. Nejméně bylo těch, kteří dokázali vysvětlit, že to, co viděli se skutečně stalo. Dva medicí se pustili do diskuse o množství ztracené krve a jeho relevanci k realitě, nějaká sestra zase komentovala, že úder do hlavy pažbou pistole a míra pohmoždění tváře jsou velmi přesvědčivé, a navíc nebyl moment, kdy by mohli „herce“ nalíčit, protože ve videu není střih, doplnil filmový kritik.

To už bylo ráno a rozporuplné video mělo přes dvě stě tisíc shlédnutí. Komentářů mohutně narostlo, dokonce začali se sdílením místní noviny i světové magazíny. Každou vteřinou obsah vidělo více lidí. Facebook, protože musel reagovat na množství podnětů ke stažení videa ze stránek, učinil za dost. Nicméně bylo mnoho těch, kteří obsah stáhli a publikovali na dalších méně ortodoxních sítích a sdíleli jej zpět na Facebook.

„Dosah celá akce měla,“ přemýšlel tiše u snídaně ve svém bytě Albert. „Příště musím mít možnost mluvit, aby mě nikdo nepoznal a mít s sebou náčiní, které je tolik obecné a rozšířené, že jeho využití nepovede žádné stopy ke mně.“

Prohledal web v šifrovaném režimu, takže jej nikdo nemohl vystopovat. Zjistil, že existují různé tekutiny, které umí dočasně změnit hlas. Mají vliv na hlasivky, takže jejich funkci

pozmění. Hlas po většinou zhrubne a lehce změní frekvenci čili ani podle nejmodernějších přístrojů není možné hlas přiřadit k osobnosti. Tekutiny jsou však velmi těžko k sehnání. Respektive je nabízel jen jeden ruský zdroj, což nikdy nevěstí nic dobrého. Albertovi padl pohled na brýle ležící na stole. Byl si dobře vědom, že je musí ukrývat. A hned nato mu došlo, že v sobě musí brýle mít nějaký kodek, či jiný způsob převodu zvuku, který by měl umět nastavit kódování zvuku.

„Tak se na to podíváme,“ řekl si, když se do ekosystému brýlí naboural. „Je tu jen neutrální nastavení zvuku, navíc v poměrně nízké kvalitě. Tedy MP3 ve 128 kilobajtech za sekundu. Když sem ale vložím nastavení z přehrávače zvuku v počítači, a to hned dvakrát ve formě ekvalizéru a flangeru, dojde navíc k distorzi zvuku.“

Změnil nastavení, zapnul brýle, spustil nahrávání na počítač a sledoval změny. Jeho hlas zněl hluboce, okolní zvuky byly zastřené a nepřítliš čitelné. Dobrná korekce nastavení způsobila, že jeho hlas, který byl mikrofonom na brýlích nejbližší zněl hlubší a lehce zkreslený. Okolní zvuky byly trochu přestředované, zato však zřetelné a dobře rozeznatelné.

„To bude fungovat.“

Byla sobota čili jej očekávala noční pouť do mrazivé, chladné a pro mnohé ženy nebezpečné švédské metropole. Vše pečlivě připravil, nabil, smazal a doplnil, aby mohl hned dnes v noci pokračovat ve svém plánu. Sbalil si tašku a vyrazil do fitcentra protáhnout tělo.

Předložil velvyslaneckou kartu, na kterou dostal 100% slevu, zamířil do šatny, převlékl se do sportovních kalhot

a trika na cvičení. Vzal si ručník, zamkl skříňku a před vchodem na sportoviště si koupil iontový nápoj. Sobotní dopoledne přilákalo jen pár přeposilovaných nadšenců, kteří nepijí alkohol. Proto je nikdy neuvidíte v baru, kde by nepodávali bílkovinový bio nápoj z nějaké záhadné tajemné a neskutečně zdravé rostliny z Indonésie. Tady ho měli. Tak tady logicky museli být. Ostatní měli ještě kocovinu nebo se snažili vyhat z opileckého milostného románu, který ráno ukázal svou, nutno podotknout, nepříliš vábnou tvář. Po pátém pivu a pár panácích je skoro každá holka o pár kilo lehčí a má nejkrásnější oči na světě. Nebo oboje.

Albert začal rozběháním na pásu a pár kilometry na rotopedu, aby mohl následně protáhnout zahřáté svalstvo. Při protahování si všiml, že ho pozoruje velmi atraktivní slečna v upnutém trikotu dobíhající na pásu. Swann jí záměrně nevěnoval pozornost, nechtěl, aby za ním chodila a chtěla se s ním bavit. Protože to vysportované, mladé a sebevědomé ženy plné endorfinu umějí.

„Ahoj,“ pozdravila ho po chvíli.

„Pěkný den,“ odpověděl mile, velmi korektně velvyslanec.

„Jsem Vilma,“ představila se namísto podání ruky, protože to se ve fitku nedělá, začala rovnou bez vyzvání, pozvání či pobídky protahovat své pružné tělo hned vedle něj.

„Albert, hezký den, Vilmo,“ držel se své korektnosti.

Vilma předvedla několik cviků, které by chlapi, jež Albert střílel po nocích do klen, nedokázali vydržet ani vteřinu a už by jí hrozně ublížili. Protáhla si hrudní koš, což zvýraznilo její prsy. Protáhla záda, čímž ukázala, že ve fit centru není poprvé

a věnuje spoustu pozornosti svým nohám včetně zadních partií. Nakonec se protáhla v pozici mostu, aby nabídla výhled až tam, kam se touží dostat většina jejich obdivovatelů.

Albert se ni ani nepodíval. Sledoval ji jenom po očku přes jedno ze zrcadel, aby měl tušení, kde se pohybuje. Její pózy ho nezajímaly.

„Pomůžeš mi protáhnout záda?“ zeptala se mile, že by ji snad nikdo nemohl odmítnout.

„Rád, jak mohu být nápomocen, Vilmo?“ držel se své velvyslanecké strojenosti.

„Přitisknu se ti na záda, chytáme se za ruce a ty se předkloníš. Můžeme?“

Albert učinil, oč jej požádala. Opět velmi zdvořile, přesto však chladně, bez jediného náznaku emoce. Jakmile byla Vilma na jeho zádech, uvolnila se, vzdychla, jako by jí protažení udělalo největší potěšení. Albert ji po chvíli postavil opatrně zpět na nohy, strojeně se usmál a dál se věnoval svému cvičení.

„Co děláš, Alberte?“ zeptala se, aby navázala konverzaci.

„Jsem velvyslanec Austrálie ve Švédsku.“

„Vážně?“ mrkla na něj. „Já jsem cvičitelka jógy a dělám masáže. Hlavně tantru.“

„Zní, že vás vaše práce baví,“ odpověděl, aby měl na chvíli klid od mluvení a nechal vybřebentit Vilmu.

„Jo,“ vzdychla, když se opět protáhla způsobem prezentující další z jejich předností, což byl tentokrát štíhlý pas.

Jako by náhodou pohladila Alberta po rameni. Prošla kolem něj tak těsně, že cítil její bradavky na své paži. A ne že by kolem sebe neměli dost místa.

„Vilmo,“ řekl klidně Swann. „Vy jste přesně jedna z těch žen, která uvádí muže do stavů šílenství.“

„Hm,“ zasténala slastně.

„Prohlíží si vás tady, touží po vás, a dokonce se možná i někdy snaží získat vaši přízeň. Předcházejí si vás, zvou na večere, k sobě domů, vozí vás krásnými auty a dávají vám spousty dárků. Výměnou za troufalé přání s vámi strávit noc a někteří možná i celý život.“

„Přiznávám se, pane velvyslanče,“ hrála odevzdanou.

„Nedivte se, že jednou vás venku v parku nebo na diskotéce a časem i tady v přízemí potká chlap, který se nebude ptát. Který si vás vezme násilím.“

Vilma začala tuhnout a její vzrušení se rázem vytrácelo.

„Představte si, jak vás spoutá, dostanete pěstí, že vám vypadnou dva zuby, nožem z vás bude strhávat šaty, že vás všude pořeže a k tomu vám svým páchnoucím dechem vysvětlí, že jestli řeknete slovo, najde si vás on nebo jeho kamarádi.“

Tvář Vilmybledla.

„Nakonec ještě ochotně nabídnete své krásné tělo surovci, který z vás vymlátí duši, zatímco budete tiše hýkat do pásky kolem úst a budete si moct vybrečet oči. Až bude hotový, budete ještě hodně ráda, že vás nechá žít. Protože holky, jako jste vy, s oblibou na místě podřízne nebo pobodá. Sama svázaná někde v křoví nebo v odlehlé chodbě umíráte

v bolestech bez naděje na záchranu, o kterou možná vlastně ani nestojíte. A věřte mi, takových případů jsem slyšel stovky a bohužel i desítky viděl. Začněte být obezřetná, nebo budete platit, draze platit.“

Sebral ručník a iontový nápoj. Odešel z části posilovny, kde se protahoval, na protější stranu ke strojům na posilování. Vztek z lehkovážnosti hloupé holky z něj dostaly až pravidelné cviky se závažími.

„Kdyby jen viděla, jak přesně stejný typ žen vypadal v sanatoriu. Fotky z dřívějšíka, jak přebíraly medaile za krásu a svou sportem vymodelovanou postavu se zdály být jako šedý stín plný pachuti a vzteku. Každá do jedné litovaly, jak se ukazovaly a šly za hranice slušného chování. Část z nich, aby předešly další bolesti a aby naplnily svou duši odpuštěním, vstoupily do řádu sester z kláštera a oddaly se víře.“

Jen po očku viděl, jak se vytratila do šatny a za dalších deset minut odešla zahalená, jak jen to šlo, pryč. Venku si vzala taxi a rozhodně mířila přímo domů.

Ruth

Hlučný a přeplněný prostor jedné z největších diskoték ve Stockholmu duněl v rytmu nejnovějších hitovek ze zámoří. Mladí lidé proudili dovnitř, volali na sebe, ukazovali si na telefon, aby si přečetli vzájemné zprávy a objednali si na baru po vystátí pořádné fronty pár panáků. Mezi mladými se tu a tam vetřel i lovec. Nezávislý pozorovatel by si řekl, že je hezké, jak souzní s mladou generací a chce dát svému tělu zatančit a užít si sobotní noc. Albert v nich viděl hrozbu, která během večera nenápadně udeří. Jen během vstupu dovnitř budovy si byl jistý dvěma. Brazilcem podle přízvuku a Američanem podle uniformního hraného pohodového přístupu.

Hluk diskotéky byl příšerný, zničující a smysly přebíjející. Jako by DJ záměrně usnadňoval práci násilníkům, kteří nepotřebovali mluvit. Stačilo jim jen ukázat sílu, nůž nebo pistoli pod bundou a volání o pomoc, i kdyby se oběť snažila sebevíce křičet z plných plic, nikdo neuslyší. Tahle diskotéka, říkalo se jí *Mars a Venuše*, byla zrovna pověstná tím, že má něco jako mileneckou lóži, jinými slovy něco jako toalety bez toalet pro opilecké milenecké hrátky. Ti, kdo měli odvahu vkročit dále do budovy, narazili na spletné chodby s nízkými stropy, kde tu a tam byly dveře s kulatou klikou a na klíč. Kdo se zavřel uvnitř, měl klid na cokoli si zamluvil. K tomu Albert vzpomínal na vyprávění místních, že majitel diskotéky je Malajec s Rusem v jednom a mezi jeho oblíbené koníčky patří peníze, díky kterým je ochoten přehlížet leccos.

Koncentrace obětí na jednom místě narůstala s každou chvilkou, jak příjížděly spoje hromadné dopravy a taxíky. Albert si však mohl vybrat jen jednu duši, kterou zachrání před utrpením a zničenou psychikou. Nejraději by vystoupil na pódiu, řekl by všem, aby se drželi svých přátel a v klidu odešli domů. Nezabralo by to. Proto měl v brýlích kameru a pod kabátem pistoli s tlumičem.

Party se rozjížděla rychle. Horko špatně odvětraného sálu, hlučná hudba, panáky a pohyb, si vybírali postupně své oběti. Ti, kteří přebrali, už posedávali u stolů a byli schopni rovnou usnout nebo se vyzvracet na podlahu a teprve pak usnout. Většinou odpadali mladí kluci, kteří chtěli zafrajeřit před holkama.

„Kdyby se raději předváděli při jejich obraně před lovci,“ pomyslel si Swann, když začal počítat skupinky osamocených holek na parketu a k nim úměrné množství podivných stvoření, jak se mezi nimi plíží, předstírají tanec a zábavu, přitom si vybírají svůj cíl.“

Ke štěstí těch méně koordinovaných a schopných tance, cílem se nemohly stát. Jakmile se spíše kymácela, než tancovala a neuměla se předvádět, nebyla zajímavá a jako by neexistovala. Cílem často byly štíhlé slečny, které uměly kroutit zadkem, měly rozpuštěné vlasy a odhalená ramena.

Na jednu takovou narazil Albert pohledem při pohledem přes celý sál několikrát. Nejprve byla ve skupině deseti lidí, kteří se smáli, tancovali spolu. Tři kluci ze skupiny odpadli na panáky a bůhví, kde skončili. Nepříliš atraktivní děvčata se pomalu ztrácela, až zůstala šikovní tanečnice, rozhodně

nesoucí jihoevropské geny, jen s jednou další kamarádkou. Přidali se k nim bezbranní kluci, čímž vznikl zmatek.

Dlouhovlasý chlap se ke skupině nenápadně přimíchal, vzal pevně dívku za ruku a odtáhl jí bokem. Mimo kruh se k ní přitiskl, ani nehnul rty a mířili dál. Jeho oběť se zcela podvolila jeho tlaku. Ohlédla se po kamarádce, ale už byla příliš daleko. Přes hlasitou hudbu ji nebylo slyšet.

Swann sestoupil z balkónu, odkud zábavu pozoroval dobré dvě hodiny. Podél okraje sálu se rychle dostal na druhou stranu ke dveřím na milenecké toalety bez toalet. Zavřely se za ním bezpečnostní západky, které konečně ulevily jeho uším. Zapnul kameru na brýlích, přes telefon nastavil živé vysílání a vydal se po chodbě.

„Dívka udělala chybu, že zůstala sama jen s jednou kamarádkou. Kdyby se držela ostatních a ve skupině, útočník by si na ni nikdy netroufl,“ řekl šeptem, když procházel spojující chodbou do míst, kam vedl svou oběť dlouhovlasý chlap.

Míjel podnapilé mladistvé, jak se líbají, velmi neohrabaně se osahávají a snaží se zabodovat.

„Teď ji odvedli dozadu,“ pokračoval, když se blížil k místu, kde odhadoval, že museli opustit hlavní sál diskotéky. „Mám zpoždění přibližně půl minuty, což mě nutí jednat rychle a zasáhnout, než bude pozdě.“

Vkročil do spletné sítě uliček a chodeb. V tu stejnou chvíli zaslechl zdušený výkřik o dvě zatáčky později. Byl to mužský hlas a hned potom vypísknutí ženy. Albert si připravil zbraň a následoval zvuky.